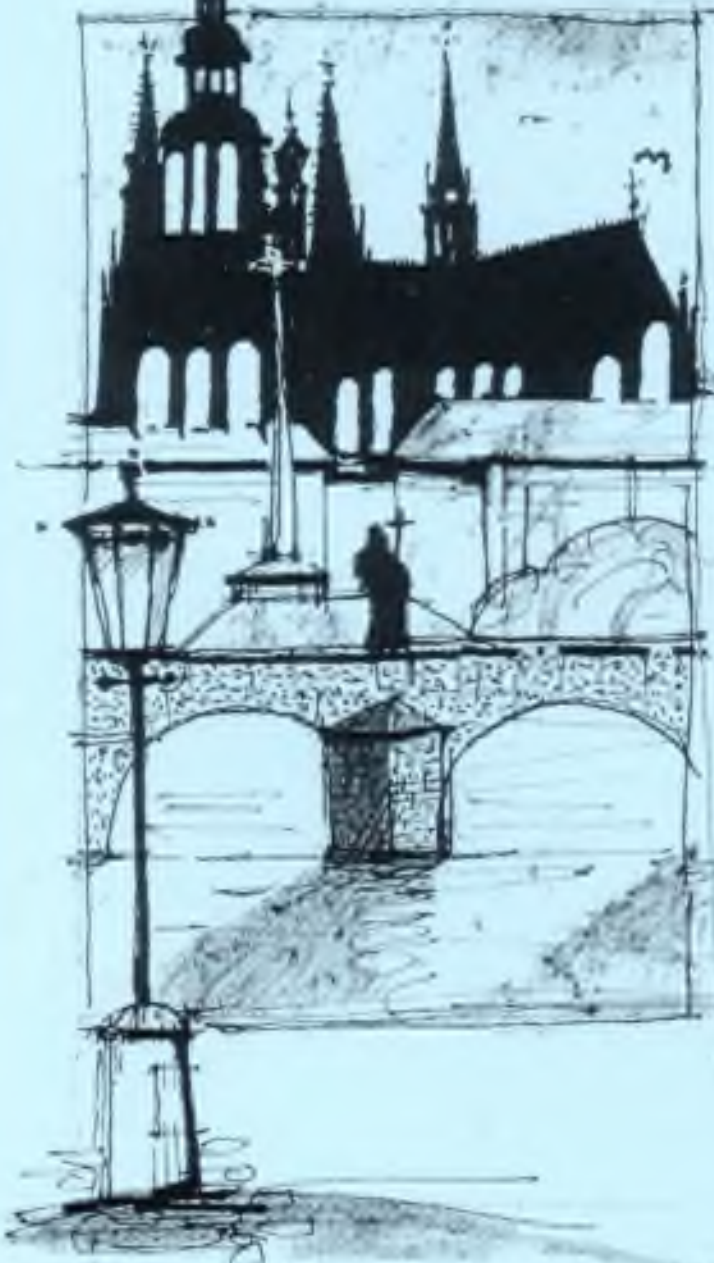

VĚSTNÍK SOKOL SYDNEY

AUSTRALIA * * *

Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica

Plně zařízený byt pro 4 osoby k pronájmu - 2 ložnice.

Krásné tatranské prostředí.

Možnost ubytování na krátkou anebo delší dobu od ŘÍJNA 2003.

Bližší informace prosím volejte Drahuše Cooper 0418 452 502

Kontakt na Slovensku Maria Collaková 421 903 206 263

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

Z PERA STAROSTY.

Nedávno jsem se vrátil ze své cesty za hokejem do Kanady a potom do Čech na mistrovství světa v ledním hokeji. Hokej pro nás nedopadl nejlépe ale přesto jsem byl rád, že jsem se tohoto šampionátu mohl zúčastnit osobně a shlédnout 4 utkání včetně naší porážky proti týmu USA.

Co je však důležitější je ta skutečnost, že jsem se na své cestě mohl setkat s představiteli a činovníky Sokola Toronto a potom v pražském Tyršově domě s vedením českého Sokola. V Torontu jsem se setkal s celým vedením Sokola a měli jsme tam příjemnou besedu o veškerých problémech a zkušenostech sokolského života. Na závěr torontského posezení jsem obdržel jako dárek knihu kterou napsal bratr Josef Čermák pod názvem "It all started with prince Rupert" a skleněný znak Župy kanadské. Tato kniha pojednává o osudech Čechů a Slováků v Kanadě. Kniha bude předána našemu vzdělavateli do knihovny, kde bude připravena k zapůjčení.

Při návštěvě Tyršova domu jsem se setkal s několika činovníky včetně starosty České obce sokolské Miloslava Pleskače který mě přivítal slovy: „Ahoj Jardo vždyť my se přece známe!“ a připomněl mi, že jsme oba členové jednoho z nejslavnějších kanoistických klubů v Praze, což je KVS Praha v Podolí, přitom jsme zavzpomínali na společné známé a dali se do prodiskutování věcí sokolských.

Při těchto rozhovorech jak v Kanadě tak v Praze bylo zřetelné, že se všichni potýkáme s podobnými problémy jako vlastnit prostory anebo je pronajímat? Jak nejlépe využít prostředků které už vlastníme? Ubývající členská základna která nemůže z členských příspěvků pokrýt dnešní náklady na provoz. Nutnost sponzorů a partnerů s jinými podobně založenými organizacemi. Pronajímání prostorů atd. I tak velká organizace jako je český Sokol už dnes spolupracuje s organizacemi podobného druhu v Evropě a i do budoucna plánují podepsání dalších partnerských smluv.

Je naprosto zřejmé, že ani my se v budoucnu neobejdeme bez partnerských spoluprací s podobnými organizacemi. Bylo by smutné kdyby taková organizace jako je Sokol musela v budoucnu zaniknout. Doufám, že se toto nestane a že do budoucna budeme moci nadále poskytovat našim krajanům sportovní, kulturní a společenské vyžití tak jak tomu bylo doposud.

Při své cestě do Čech jsem měl zorganizované mezistátní nohejbalové utkání právě proti týmu KVS. Utkání jsem sehrál s Pavlem Ottem který byl také v té době na dovolené v Praze. Do trojky nás doplnil bývalý reprezentační kajakář Vilda Beránek. Domácí tým využil výhody domácího prostředí a tak jsme bohužel odešli s porážkou. Doufám, že se dočkáme odvety ale to u nás v Sydney.

Na závěr bych Vás všechny rád pozval na Vepřové hody které se budou konat 28/8/2004.

Nazdar Jarda Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA (podávaná jednatelem)

Vážení čtenáři,

tentokrát se bohužel budete muset obejít bez obvyklých moudrých slov našeho pokladníka bratra Mirka Moravce, který je na zasloužené dovolené ve vlastech českých. Čistě finanční záležitosti po dobu jeho nepřítomnosti obhospodařuji já a tedy Vám předkládám obvyklé informační údaje.

☺ **Dary** na Věstník a údržbu Národního domu v květnu \$145, v červnu \$260, celkem \$405. Vřelé díky všem štědrým dárcům.

⊗ **Členské příspěvky.** Nezaplacené: 38 za 2003 (splatné do 31.1.2003) a 103 za 2004 (splatné do 31.1.2004).

Znovu připomínám liknavým členům, že podle australských pravidel licencovaných klubů členství propadá, když příspěvky nejsou zaplacený jeden měsíc po splatnosti. Dříve nebo později budeme nuceni toto pravidlo uplatňovat, což by nás moc mrzelo. Vás ne?

Vydání. Nebylo žádné mimořádné.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.5.2004 do 30.6.2004:

Traubová M	25	Felbinger M	5	Major V	25
Bureš O	20	Koláček P	10	Slezáček I Dr	40
Šindler P Dr	40	Muller J	20	Jedovnický S	50
Vnenková L	15	Davídek S	20	Kramar M	15
Rosta M	50	Štastná E & E	20	Dresslerová J	20
		Martínek Z	30		

Prosím vystavte všechny platby na „Sokol Sydney“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

Stvrzenky budou přiloženy k příštím Věstníkům.

Petr Čermák, jednatel

Slovo redakce.

Češi opět volili a nevolili.

My sokolové jsme organizace v zásadě nepolitická a nevměšujeme se do politických událostí tam doma, ani tady v Austrálii. Sokol byl a je však organizací, která hájila a hájí národní zájmy, jako taková vznikla a taková byla po celou dobu své existence a takovou je i dnes. Sokolové oponovali ck. Rakousko-Uherskému mocnářství, sokolové bojovali proti němu v československých legiích za první světové války. Sokolové se postavili proti nacistickému režimu, který si vytýčil cíl zničení českého národa. Tisíce sokolů byly uvězněny, a mnozí byli umučeni, zavražděni nebo popraveni. Tři roky po skončení okupace přišla další tragedie českého národa. Komunismus! Sokolové odmítli podrobit se. A opět – zrušení Sokola, mučení, věznice nebo exil.

I když je komunistická strana jednou ze stran politického spektra České republiky mnozí sokolové pozorují s obavami vývoj této strany a nemohou se zdržet kritiky. Před týdnem Češi zvolili 24 poslanců do Evropského parlamentu; z nich 6, tedy plná čtvrtina, jsou komunisté. Ve 24 zemích Evropské unie bylo celkem zvoleno 30 komunistů do evropského parlamentu, v dvacáté páté zemi, České republice, jich bylo zvoleno 6! Proboha proč? Myslívali jsme si, že většina straníků byla ve straně z obavy o vlastní existenci, kariéru, aby se děti dostaly do škol a tak podobně. To ale dnes přece neplatí a ty volby byly tajné. Někdo to omlouvá tím, že ve volbách do Evropského parlamentu hlasovalo jen 28% voličů. Na Slovensku hlasovalo 16,9% a přece Slovinci nezvolili ani jednoho komunistu!

Nedávno jsem se dočetl v Sydney Morning Herald, že v Rusku má dnes komunistická strana 500.000 členů. Po přečtení této cifry jsem si uvědomil, jak je to strašné, že v České republice, která má 15x méně obyvatel jich je 108.000.

A ještě k těm 71%, co k volbám nešli. Někteří jeli na chalupu, někteří na chatu nebo na Kanárské ostrovy, což je mnohým důležitější než nějaké volby do Evropského parlamentu. Ti ostatní prostě nevolí, protože vědí, že tím svým jediným hlasem nic nezmění. Opravdu? Kdopak jim tohle nakukal – asi ti, kdo chtěli aby volit nešli. A když si to řekne takových 40% voličů, to už změní výsledky voleb. Připomíná mi to jednu vzpomínku z mého dětství. Stalo se to před volbami v roce 1946, bylo mi tenkrát deset let. Jedna docela zámožná paní poučovala mého tátu, který byl národní socialista, že každá politika je špinavá, ona že se do politiky vůbec neplete. No a za tři roky jim bolševici vzali obchod, pak je vyhodili z nadměrného bytu. Ta paní už pracovala ve fabrice za 550Kčs měsíčně, už se o politiku zajímala, ale bylo už pozdě.

Můj vzkaz domů zní: „Jděte volit, už v těch příštích volbách. Dokonce i když budete nachcípání dejte si dva panadoly a když vás bude bolet hlavinka tak také. Vy ostřejší dívky a hoši, dejte si panáka, ale hlavně: **jděte volit!**“

Jarda Zahrádka

Osmdesátníci - a kdo je víc?

Bořek Šindler

Otázka je to ošemetná. Když to člověk dotáhne do té osmdesátky, dožil se věku pozeňnaného. Před takovými čtyřiceti léty se počítávali padesátníci, ale těch je dnes jako hub po dešti. Osmdesátníků jako hub po dešti nepřibývá, ale dovidáme se o dvou takových borcích. V abecedním pořádku je tu pan Petr Engelman, pilný čtenář Věstníku a komentátor. V Australii je už daleko přes padesát let a jako správný Australan se od doby svého příchodu zabýval snad vším, čím se zabývat mohl, ač dlužno připustit, že generální guvernérství tvrdošíjně odmítá. Od prodeje Škodovek přes manažerství Gulash Baru na Crosse a závoznictví se přes své usilovné studium vyšvihl na přednášení na bathurstské Mitchell College. Zakoupili si s chotí poblíže Bathurstu v buši naprosto originální konstrukci, jež by se dobře dala nazvat hnízdem Robinsona Crusoe, kde si vydržují psíka jenž hlídá je a oni jeho. Původem z Dlouhé třídy v Praze 1 si za německé okupace s rodinou prožil svoje a snad proto mu klid australského buše konvenuje. Jejich dcera, dlučí v Americe, to má sem do rodné Austrálie trochu z ruky - ale co je to proti vzdálenosti mezi Treblinkou a Prahou?

Tim druhým oslavencem je pan Ladislav Karpíšek. Slovákočech. S maminkou Slovenkou a tatínkem Čechem se po vypovězení z Kremnice ocitli nejdříve v otcově rodišti v Pelhřimově a v devětatřicátém roce v Praze na Hanspaulce. Láďa i jeho mladší sestra Magda chodili do Reformního reálného gymnasia v Dejvicích na Velvarské a Láďa později přešel na průmyslovku. Vždycky kolem sebe mival všelijaké dokončené i nedokončené smělé konstrukce, zaváděl proudící teplou vodu do četných doma chovaných akvárií. Němci byl zavlečen za války jako čtyřiatřicetiletý ročník do Německa a spolu s jinými českými kamarády odklízal po náletech v Poruří trosky a mrtvá těla zabitých. Po válce se věnoval velice aktivně skautingu a děvčatům, ne nutně v onom pořadí. V padesátých letech se dostal do poklidné Sydney a ve volných chvílích možná uvažuje, zda je Čechem, Slovákem či Slovákočechem. Po úmrtí první ženy s níž má zdatného synka Láďička, se před nedávnem oženil a že mu i toto druhé manželství svědčí je mimo pochyby těch, kdo sledují jeho druhé rozkvétání.

Oběma našim osmdesátníkům tedy Mnoga ljeta!

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestrám, které slavily své kulaté narozeniny v červenci: 1.7. Aničce Marií Broekhuijse-Pohlové, 9.7. Jiřince Austerové, 17.7. Anně Medvídové, 25.7. Evě Machové, 28.7. Stáně Vraníkové a Mileně Vodehnalové a 31.7. Janě Holické a Helence Zahrádkové, která je bude slavit v srpnu - 24.8. (Kulaté narozeniny jsou ty, které končí na nulu nebo pětku.)

A vše nejlepší našim bratrům, kteří ty kulaté oslavili v červnu: 2.6. Petru Brčákovi, našemu místostarostovi, 13.6. Jirkovi Dobrovskému, a v červenci: 3.7. Ivanu Foltmanovi, 5.7. Karlu Jagerovi, 7.7. Karlu Hartmanovi, 10.7. Arthuru Diazovi, 31.7. Miroslavu Maco a Pavlu Drenzlovi, který své narozeniny oslaví v srpnu - 9.8.

A těm dříve narozeným i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a dobrého zdraví: 4.7. Stanislavovi Jedovnickému - 88, 5.7. Janu Gilečákovi - 84, 4.7. Oliverovi Fialovi - 81, 15.7. Frantovi Platilovi - 79, 17.7. Karlu Královi - 83 a 2.8. Milence Šetelíkové. Navíc do Kanady posíláme srdečné blahopřání sestře Olze Miklové, která 5.8. oslaví pozeňnaných 91.

A na závěr jednu vyjímku, jeden z mladších bude 12. srpna slavit nekulaté narozeniny - náš starosta. Jardo přejeme Ti vše nejlepší, úspěchy, finanční prosperitu a k tomu radost v sokolské činnosti i dobrého zdraví.

Vás srdečně zve
v Sobotu 28.srpna 2004
na
VEPŘOVÉ HODY
v Sokolském Národním Domě
Začátek ve 20:00

K tanci a poslechu
hraje oblíbená skupina

EUROZ

zpívá Vojta Cína

Vstupné \$12

Důchodci a studenti: \$8

Večeře: od \$6 do \$18

Bohatý výběr předkrmů a jídel
se podává od 18:00

DŮLEŽITÉ! Pro zajištění nákupu
je nutné podat objednávky jaternic,
jelit, tlačanky a domácího uzeného
14 dní před zábavou (do 14.srpna).

Bližší informace najdete v sokolském **Věstníku**
nebo na webovských stránkách www.sokolsydney.com

Rezervace u Jardy Krejčíka - 8812 5875, Petra Čermáka - 9981 4765
a Petra Brčáka - 9988 4887 (Prosíme volejte pouze večer)

Prosíme o včasné rezervace vstupenek, večeří a zákusků!

Dopisy čtenářů

Vážení přátelé,

Praha, 6. června 2004

včera jsem dostal poslední číslo VĚSTNÍKU SOKOLA č.3 - červen 2004.

Rád bych Vám znovu poděkoval za dříve zasílaná čísla, která se mnoha zdejším přátelům líbila - a ukazovala na Vaši dobrou krajanickou práci.

V tomto čísle však přetiskujete článek pana Jana Beneše z Nového Polygonu 1/2004, který je sprostý, hrubý a nepravdivý.

Do Věstníku se, podle mého soudu, takové věci nemají dávat. Je to horší než "bulvár".

Velice Vás proto prosím, abyste mně nadále již Věstník Sokola Sydney neposílali.

Jinak: s přáním všeho dobrého slušným krajanům i Vám

Antonín Sum

Jak zemřel Jan Masaryk.

Sydney, 14. července 2004

Okno Jana Masaryka

Já po válce žil v Londýně. V roce 1948 Pavel Kavan, starý kamarád, který sloužil se mnou u "Dopravního oddílu" pod velením majora Blavice, se u mne objevil; sloužil jako první tajemník na ČS vyslanectví v Londýně. Ve stejnou dobu jsem měl návštěvu jiného bývalého spolubojovníka - Dr. Leo Wildmana, který pracoval u ILO v Kanadě a přijel na konferenci do Londýna.

Tak jsme se sešli u mě v bytě na Hampstead Heath a při té příležitosti nám Pavel vykládal jak on zavinil úmrtí Jana Masaryka. Pro Pavla ta záležitost byla bolestná paměť - tak já si to pamatuji.

Pavel nám vysvětlil jak se s Janem Masarykem pohádali. Masaryk, který byl starší a také mnohem těžší a nepohyblivější než Pavel - když do sebe začali strkat, Masaryk který stál zády k oknu, ztratil rovnováhu a neštěstí se stalo. Žádná vražda, žádná sebevražda - prostě "nešťastná náhoda".

Tak to bylo, žádné spekulace a povídky. Proč a z jakého důvodu by nám dvěma, bývalým vojákům odboje, měl Pavel Kavan vykládat vymyšlené historky?

Já jsem se již několikrát o tom zmínil - ale zdá se, že kterékoliv jiné verze této smutné záležitosti mají v úmyslu politické záměry.

Jan Masaryk nebyl zavražděn nikým a sebevraždu nekonal!

Nechť "Pravda vítězí".

Hanuš Federer, Bonnells Bay, NSW

...Věstník děláte velmi dobře. Gratuluji.

Nazdar.

Zdeněk Vavroš, Lilli Pilli, NSW

Dopis z konsulátu

Vážený krajané,

V Sydney, 9.7.2004

Stalo se již tříletou tradicí, že Vás Generální konzulát informuje o dění jak u nás doma, tak i na poli konzulárním, kulturním i obchodně-ekonomickém v rámci činnosti našeho zastupitelského úřadu a MZV ČR.

V této červencové informaci bychom Vás rádi seznámili s možností získání potvrzení o příslušnosti k české krajské komunitě v zahraničí, o webových krajských stránkách Českého rozhlasu, probíhajících a plánovaných kulturních akcích pořádaných ve spolupráci s MZV ČR a o personálních změnách na našem konzulátu.

1. Potvrzení o příslušnosti k České krajské komunitě v zahraničí

Cizím státním příslušníkům českého původu vydává na základě jejich žádosti odbor kulturních a krajských vztahů MZV **Potvrzení o příslušnosti k české krajské komunitě v zahraničí**. Toto **Potvrzení** jeho držitel předkládá Cizinecké policii ČR, žádá-li o povolení trvalého pobytu na našem území, případně o udělení českého občanství.

Cizinecké policii ČR slouží *Potvrzení* jako doplňkový doklad při aplikaci Zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR a změně některých zákonů v tom smyslu, že řízení usnadňuje z důvodu hodného zvláštního zřetele (§ 65, odst. 1 písm. b).

Žádost se podává na předepsaném formuláři (ke stažení na našich webových stránkách). Odbor kulturních a krajských vztahů prověřuje předložené doklady o českém původu žadatele (cestovní pas, rodné, oddací, příp. úmrtní listy, vysvědčení z českých škol, vojenské knížky, průkaz či potvrzení o členství v krajském spolku či české náboženské obci). Tím ulehčuje zkoumání pracovišť Cizinecké policie ČR. Dále postupuje na základě své znalosti českých krajských komunit ve světě.

Příslušnost k české krajské komunitě je vymezení národnostní, nikoli teritoriální. Tak například sudetský Němec narozený na území dnešní ČR nebo potomek Řeků, kteří se k nám uchýlili v 50. letech, na *Potvrzení* odboru kulturních a krajských vztahů nemá nárok.

Potvrzení je bez nadbytečného zkoumání vydáváno obyvatelům českých obcí v Rumunsku, volyňským Čechům, kazašským Čechům, potomkům pobělohorské emigrace, kteří žijí v kompaktních komunitách zejména v Polsku, na Ukrajině a v Kanadě. Při pochybnostech v případech společného usídlení Čechů a Slováků několikáté generace v zahraniční komunitě (např. Argentina, Brazílie, Kanada, Rumunsko, USA) je rozhodným hlediskem znalost českého jazyka, příslušnost k tamějšímu českému kulturnímu prostředí. Kromě pohovoru s příslušným pracovníkem odboru kulturních a krajských vztahů se mají za průkazná vysvědčení ze škol, kde je alespoň částečně vyučováno česky, dopisy v češtině, potvrzení z českého kostela, spolku apod. Žadatel, který nemá vazbu na některou z nám známých českých obcí v cizině, nemá české jméno, neumí dobře česky atd., se vyhoví až po důkladném zkoumání. Jinak se žádost zamítne.

Jednotlivé případy vydávání *Potvrzení* odbor kulturních a krajských vztahů může konzultovat s občanskými sdruženími v ČR zaměřenými na spolupráci s krajany v zahraničí, jako je Československý ústav zahraniční, Kontinenty, Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Společnost národů východu, Centrum pomoci krajanům, Česko-rumunská společnost, Společnost Člověk v tísni apod.

Vydáváním *Potvrzení* se odbor kulturních a krajských vztahů podílí zejména na zvládnutí třetí repatriační vlny zahraničních Čechů směřujících do původního domova jejich předků (po 1918, 1945, 1989). V minulosti tento úkol jménem státu komplexně plnil Československý ústav zahraniční - ústředí péče o krajany.

Na rozdíl od všech ostatních dokladů předkládaných Cizinecké policii k žádosti o trvalý pobyt, které nesmí být starší 180 dnů, *Potvrzení o příslušnosti k české krajské komunitě v zahraničí* má platnost trvalou, a to vzhledem k povaze potvrzované skutečnosti: Čechem se člověk stává - pro účely, k nimž slouží příslušná úprava mezi MZV a MV ČR - aktem svého narození a nepřestává jím být až do své smrti.

2. Český rozhlas spustil webové stránky pro Čechy v zahraničí

Nové webové stránky, které jsou určeny hlavně českým krajanům v zahraničí spustil dne 7. července Český rozhlas 7 – Rádio Praha. Tato stanice se věnuje vysílání do ciziny. Na adrese www.krajanen.net mohou krajané ukládat či nacházet zprávy o činnosti krajaných spolků. Nechybí na nich ani adresář krajaných sdružení, poradna či odkazy na krajané média a užitečné instituce, které se životem Čechů v zahraničí zabývají.

3. Výstava „Krásy a taje České republiky“

Podarilo se nám získat pro české a australské publikum mimořádně úspěšnou výstavu „Krásy a taje České republiky“, která svým jedinečným pojetím představuje obrazem i slovem dějiny Českých zemí od dávnověku do 20. století.

Výstavu již měli možnost shlédnout účastníci Sokola Sydney a Country Clubu a krajané i Australané v Adelaide a Melbourne. Toho času se z ní těší návštěvníci v Perthu kde bude do 22.8.2004. Poté výstava putuje do Brisbane kde bude k shlédnutí od 23.8. - 10.9.2004; odkud opouští australský kontinent a putuje do Ameriky.

4. Výstava Český exil

Organizátor výstavy pan Jan Kratochvíl ve spolupráci s odborem krajaných a kulturních vztahů připravuje australskou verzi své putovní výstavy o českém exilu.

Výstava bude představena v druhé polovině měsíce října v Sokole Sydney a v první polovině měsíce listopadu v Canbeře.

5. Česká kultura v Sydney

V minulých měsících žila slavná Sydney Opera českou kulturou.

Divadlo Drak z Hradce Králové v rámci svého turné po australských městech (Adelaide a Brisbane) zavítalo i do Sydney se svým světově proslulým představením „Flying Babies“. Věřím, že všichni, kdo měli možnost shlédnout toto půvabné a vtipně pojaté představení pro děti i dospělé, ocenili invenci, smysl pro humor a vysokou kvalitu představení.

Začátkem měsíce července pak Sydney Opera House uvedl sérii koncertů Sydney Symphony pod vedením jednoho z nejvýznamějších Českých dirigentů pana Jiřího Bělohlávka.

V rámci naší spolupráce se Sydney Symphony byly české komunitě nabídnuty zlevněné vstupenky na koncerty, což jistě naši krajané uvítají i do budoucna při vystoupeních našich hudebních umělců v Sydney Opera House.

6. Personální změny na GK Sydney

Dne 1.6.04 nastoupila na uvolněné místo recepční, asistentky a sekretářky GK Sydney paní Hana Jandová.

V následujících měsících opustí naše řady paní Adéla Sajdlová – vízová pracovnice, pan Stanislav Sajdl – správce objektu a hospodář úřadu pan Ing. Tomáš Slimáček.

Věřím, že všichni nově příchozí pracovníci pomohou svým přístupem ještě více zkvalitnit komunikaci a spolupráci našeho konzulátu s Vámi krajané.

Vážený krajané,

tak jak v loňském roce i letos je naše červencové informace poslední před mým odjezdem do České Republiky na dovolenou, kterou tentokrát absolvuji ve dnech 2.8. – 17.9.04.

Po dobu mé nepřítomnosti v Sydney se ve věcech krajaných, konzulárních, kulturních i jiných s důvěrou obračejte na mého zástupce konzula Mgr. Karla Šrola.

Těším se na další naši úspěšnou spolupráci a zůstávám se srdečným pozdravem

Ing. Jaroslav Doleček
Generální konzul

Žalov.

Se smutkem v duši jsme se 23. června rozloučili s vyjimečně dobrým a hodným člověkem bratrem Ing. **Jaroslavem Procházkou**, který zemřel náhle 16.6.2004 po srdečním záchvatu, den po jeho 75. narozeninách. Nikdy nezapomeneme na jeho laskavý úsměv, na duševní klid, který z něho vyzařoval a přenášel se blahodárně na ostatní. Na jeho trpělivost, se kterou nesl svůj kříž srdečních potíží, aniž by si kdy postěžoval, aniž by byl oprávněně zatrpklý. Byl proto oblíbeným společníkem a každý ho měl rád.

Společně se svou ženou Jaroslavou celá léta obětavě pomáhali zdejšímu Sokolu prací, financemi i návštěvami všech pořadů a také vlastenectvím, nezapominajíc nikdy na rodnou zemi. A právě tak také podporovali český kostel a pravidelně navštěvovali české mše svaté. Jaroslav nebyl jen vzorným manželem, otcem a milujícím dědečkem. Nemnoho z nás ví, že byl vynikajícím konstruktérem, inženýrem a matematikem. Na rozdíl od většiny nebyl úzce specializován na určitý obor, ale byl znamenitě schopen řešit široké spektrum technických výpočtů, konstrukcí a problémů. A s jakým mladickým nadšením dovedl vyprávět o své milované farmě, kde všechno sám vymyslel a prací svých zručných rukou i vybuodoval za vydatné pomoci ženy Jaroslavy.

Dalším jeho koníčkem byl fotbal - nevynechal jeden zápas. A tak ho Pán Bůh povolal k sobě právě kolem brzké ranní hodiny kdy tise skonol v křesle u televise sleduje jeden ze zápasů o mistrovstvi.

Jaroslave, bude nám strašně scházet Tvé přátelství. Tvé krásné chování nám bude vždy příkladem. Loučíme se s Tebou tím krásným starým českým pozdravem „S Pánem Bohem!“

Ivo Pšeničný

Pozůstalá rodina touto cestou děkuje všem, kteří se přišli s bratrem Jaroslavem naposledy rozloučit.

V úterý 15. června nás navždy opustil bratr **Jan Zelený** ve věku 78 let. Narodil se 31. července v Týnci nad Labem. Studoval práva a po únoru 1948 odešel do Austrálie. Ve svém novém domově byl velmi úspěšný. Založil známou firmu „Sterling Homes“, která patřila k nejúspěšnějším developers v Sydney. Byl aktivním členem naší sokolské jednoty a měl dobré srdce. Když jsme stavěli sokolovnu nabídl Sokolu Sydney půjčku \$ 10.000. V té době to byla veliká suma a bez ní by se stavba možná ani neuskutečnila. Později, jednou při rozhovoru s pokladníkem bratrem Jiřím Jelínkem se rozhodl změnit půjčku na dar! A to Sokolu moc pomohlo. Bratr Zelený se vypravil se svojí družkou Stellou Grandič do Čech na setkání svého ročníku studentů právnické fakulty. Tehdy se také po dlouhé době setkal se svým bratrem, který žije v Liberci. Poslední léta svého života byl v nursing home, kam za ním pravidelně docházela Stella. Nosila mu tam jeho oblíbené jídlo, čockovou polévku a uzené maso. Jeho dcera Kathy a tři vnoučata žijí v Narrabri. Bratr Jan Zelený byl převezen do nemocnice, když dostal infekční chřipku a zemřel na zápal plic. Stella s ním byla v nemocnici. Bratře Jane, sydneyští sokolové na Tebe budou vděčně vzpomínat.

RV

Ve čtvrtek 15. července zesnula sestra **Ludmila Sergějevová** ve věku nedožitých devadesáti let. Sestra Sergějevová se narodila 18.září 1914 v Sadské. Po komunistickém puči Sergějevovi uprchli z Československa a na počátku 50-tých let přišli do Austrálie. Pořídili si farmu a v roce 1962 se stali aktivními členy naší sokolské jednoty. Pořádali pikniky pro mládež a rádi chodili tančit na sokolské zábavy. Oba synové, starší Jiří a mladší Ivan žijí v Americe. Nejmladší, dcera Liduška je v Austrálii. Sestra Ludmila má tři vnoučata. Bude žít v našich vzpomínkách.

RV

THE BEAUTIES AND SECRETS of the Czech Republic

THE CROSSROADS OF EUROPE

Foto: Pavel Ott

Na této a následující straně přetiskujeme první panel z výstavy „Krásy a taje ČR“. Postupně uveřejníme i zbývajících 12 panelů této významné výstavy.

The Czech Republic is a country that abounds in beauty but it also has its secrets and will reveal its true face and its mysteries only to those willing to stop being hurried tourists, at least for a moment, and become pilgrims instead. Then they will be rewarded by getting to know a land that has played an important role in the development of mankind since the dawn of history.

The Czech Republic is comprised of three historical lands, Bohemia, Moravia and a part of Silesia. The country boasts a unique character and a rich past. At various periods in its history, its location in the geographical centre of Europe gave it the role of a European crossroads where diverse cultural, ethnical and political influences were evident. The necessary commodities, artistic objects and other precious goods travelled across the territory along with the spiritual traditions of countries both near and far. Here they acquired a characteristic form, shaped and modified by indigenous traditions, and were passed along to other parts of the continent and beyond.

The first inhabitants of the Czech territory that we know by name were the Celts and what is now the Czech Republic is a part of their original homeland. In fact, some theories maintain that the very name Bohemia derives from the Celtic tribe of the Boli, even though the real origins of today's ethnic mix come from various prehistoric cultures. After the Celts, the next major factor that contributed to the ethnic development of Central Europe were the Teutonic tribes that settled in these parts during the 1st century. Some five hundred years later the Slavs arrived, while the first Jews came in the 10th century.

FOR THE MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS PRODUCED BY

A jeden autentický australský vtip:

Kylie, už na cestě do nebe dorazila k nebeské bráně a zazvonila. Svatý Petr pootevřel dveře a Kylie uviděla za dveřmi své blízké, kteří na ní čekali a už se tlačí dovnitř.

„Počkej, počkej Kylie, než tě vpustím do nebe musíš správně odpovědět na moji otázku.“ Kylie se zarazila a sv. Petr jí položil otázku. „Jakpak speluješ slovo – love?“

Kylie ze sebe vychrlila el-ou-ví-í, dveře se otevřely dokořán a už byla v nebi.

Za dva roky dorazil k nebeské bráně její osiřelý manžel. Sv. Petr zavolal Kylie a řekl jí, aby svého muže vpustila ona. Než mu však ona otevřela, zeptala se: „Jak se ti tam na zemi beze mne dařilo?“ „Výborně, Kylie“, jásal choť „koupil jsem nový, krásný dům a oženil jsem se s mladou elegantní brunetkou, no dařilo se mi skvěle!“

Kylie, pamětlivá příkazu Sv. Petra o spelování, smutně odvětila: „Opravdu? No ale než ti otevřu bránu musíš ještě splnit jeden úkol, vyspeluj mi správně slovo Czechoslovakia!“

A.A.A.D.D.

Anonym

Recently, I was diagnosed with AAADD - **A**ge **A**ctivated **A**ttention **D**eficit **D**isorder. This is how it manifests itself: I decide to wash the car. As I start toward to the garage, I notice there's mail on the kitchen table. I decide to go through the mail before I wash the car. I lay my car keys down on the table, put the junk mail in the garbage can, and notice that the garbage can is full. So, I decide to put the bills back on the table and take out the garbage. But then I think, since I'll be near the mailbox when I take out the garbage, I might as well pay the bills first. I take my chequebook off the table, and see there's only one cheque left. My extra cheques are on the desk in the bedroom. So I go to the desk where I find the can of Coke I'd been drinking. I'll look for my cheques, but first I need to push the Coke aside so I don't accidentally knock it over. Because the Coke is getting warm, I decide to put it in the refrigerator. As I head toward the kitchen, a vase of flowers on the counter catches my eye - they need to be watered. I set the Coke down on the counter, and discover the reading glasses I've been searching for all morning. I decide I'd better put them back on my desk, but first I'll water the flowers. I set the glasses back down on the counter, fill a container with water and suddenly I spot the TV remote. Someone left it by the computer. I realise that tonight when we go to watch TV, we'll be looking for the remote, but nobody will remember where it is. So I decide to put it back where it belongs, after I water the flowers. I splash some water on the flowers, but most of it spills on the floor. So, I set the remote back down on the table, get some towels and wipe up the spill. Then I head down the hall, trying to remember what I was planning to do. At the end of the day: the car isn't washed, the bills aren't paid, there's a warm can of Coke sitting on the counter, the flowers aren't watered, there's still only one cheque in my chequebook, I can't find the remote, I can't find my glasses, and I don't remember what I did with the car keys. Then when I try to figure out why nothing got done today, I'm really baffled because I know I was busy all day long, and I'm really tired. I realise this is a serious problem, and I'll try to get some help for it, but first I'll check my mail. Do me a favour, will you? Forward this message to close friends you know, because I don't remember whom I've already sent it to. Don't laugh! If this isn't you yet, your day is coming! And if I've sent this to you before... well, now you know why.

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 15/8/2004 v 14.00 hodin:

ANDĚLSKÁ TVÁŘ

Romantický dobrodružný film odehrávající se ve Francii roku 1863. Mladá chudá dívka se ocitne ve smrtelném nebezpečí, když se provdá za sympatického hraběte Raoula.

Hrají M. Kuklová, F. Blažek, J. Pomeje, J. Vinklář, E. Vašáryová a jiní. Scénář a režie Z. Troška.

Neděle 19/9/2004 v 14.00 hodin:

RODINNÉ TRAMPOTY OFICIÁLA TŘÍSKY

Komedie režiséra Josefa Macha o problémech přepracovaného úředníka bytového úřadu na zdravotní dovolené s celou rodinou před nedobrovolným odchodem do penze.

Hrají S. Rašilov, L. Kurandová, K. Vostrčilová, R. Hrušínský.

Neděle 17/10/2004 v 14.00 hodin:

MAREČKU, PODEJTE MI PERO

Komediální příběh o dospělých, kteří po letech znovu usedají do školních lavic, aby si zvýšili kvalifikaci. Přestože mají za sebou bohaté životní zkušenosti, chovají se v přítomnosti učitele stejně jako za mlada. Opisují, napovídají – třída má svého šplhouna, ospalce i uličníky.

Scénář Ladislav Smoljak a Zdeněk Svěrák. Režie Oldřich Lipský.

Hrají Jiří Sovák, Josef Kemr, Zdeněk Svěrák, Iva Janžurová, Josef Abrahám, Tatjana Medvecká další.

Neděle 21/11/2004 v 15.00 hodin (Povšimněte si změny začátku představení):

BABÍ LÉTO

Český film režiséra Vladimíra Michálka který získal výroční filmovou cenu Český lev 2001 za nejlepší film, režii a scénář.

Tragikomický příběh mladého pětasedmdesátníka, který dokazuje, co je to umění ŽÍT. Hrají: Vlastimil Brodský, Stella Zázvorková, Stanislav Zindulka, Ondřej Vetchý a další.

**Kino Ponrepo bude mít prázdniny od prosince do ledna.
TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V ÚNORU 2005.**

Vzpomínky legionáře J. F. Jandejska ze Zahraniční armády na západě v II. světové válce. (Pokračování z minulého čísla)

V roce 1943 nás poslali, asi 40 mladých důstojníků a i některé z mužstva do tankového kursu v tankovém učilišti ve Farnborough. V kursu jsme byli 3 měsíce. Víím, že to bylo někdy v září, poněvadž tenkrát přišel ke mně anglický důstojník a řekl, že mají zprávu, že se mi narodil syn. Ten se narodil 1.9.1943. V kursu jsme první měsíc měli řízení tanku od 8 do 1, na to oběd a odpoledne údržbu tanku. Měli jsme tanky, 20ti tunové Crusadery s kterými se válčilo v Africe, proti Rommelovi. Jezdili jsme po dunách písku, po silnicích, skákali s tanky přes zákopy, nakládali na vlak. Druhý měsíc jsme měli palbu z děla, střelbu a zbraně. Třetí měsíc spojení, rádio.

Vedle místa, kde jsme jezdili, bylo za plotem výzkumné letiště v Aldershotu. To tehdy byla změna letadel z vrtulových na trysková. Cvičili jsme nakládání tanku na vlak. To jsme nijak nemilovali. Nákladní vůz měl jen podlahu. Byl jen tak široký, že když byl naložen, pásy tanku přesahovaly 3 nebo 4 centimetry přes okraj vozu. Řidič musel táhnout řídicí páky jemně jinak by tank spadl z vozu. Při nakládání měl řidič před sebou ukazovatele, který ho vedl ukazováčkem levé a pravé ruky. Po ukončení kursu jsme se vrátili do Morton Paddock do posádky. Tam jsme dostali těžší, 30 tunové Cromwelly. Tam se začaly stavět roty. Jednou jsme vyjeli na sever k moři, do Hornsea na praktickou střelbu z děla a kulometu tanku a cvičili útok. Zatím co jsme procházeli kursem, někteří naši důstojníci byli poslání do Ruska do východní armády.

Tenkrát jsme dávali dohromady roty. Mluvím jen o prvním praporu, druhý prapor byl jinde. První rotu vedl npor. Preininger, druhou kpt. Šeda a třetí rotu npor. Kejda. Já jsem byl přidělen k druhé rotě. Z toho, co popisují dále, téměř vše se událo u druhé rotě, kde jsem sloužil. Zanedlouho se naše rota přemístila do Rounds, malého městyse u Northamptonu. Tam jsme začali cvičit mužstvo. Kpt. Šeda řekl: „Jirko (npor. Jirka Pokorný), ty si vezmi řízení, Tondo, (Tonda Šubrt), ty si vezmi udržování“, tomu třetímu, už nevím jméno, řekl: „Ty si vezmi dělostřelbu/střelbu a zbraně, a ty, Jandejsku, si vezmi spoje.“ Já byl doma záložní podporučík, ti ostatní byli doma aktivní důstojníci. V této sestavě jsme začali cvičit rotu.

Když jsme rotu vycvičili, jeli jsme do Skotska. Ještě bych rád poznamenal jednu věc. Někdy v roce 1942 když jsme byli v Morton Paddock, důstojníci byli svoláni do důstojnické jídelny. Když jsme si sedli, přišel k nám na návštěvu Winston Churchill. Churchill s jedním generálem seděli v čele dlouhého stolu, já byl na druhém konci. Dival jsem se na něho, on jako obyčejně s cigárem. Řekl jsem si tenkrát: „Tenhle člověk čelí Hitlerovi, který je jen za kanálem a ještě si najde čas podívat se na nás, Čechoslováky.“

Teď jen krátce napíši něco o tanku Cromwell. Dole je řidič s mezerou pro rozhled, vedle sedí náhradní řidič s kulometem. Nahoře ve věži byl střelec z děla a dalšího kulometu, pod ním velitel tanku, který stál a vedle seděl telegrafista. Ten měl dvě radia. Jedno pro styk s tanky roty a druhé s velitelstvím praporu. To první na velmi krátkých vlnách fungovalo jen když antény byly v přímém styku. To druhé pracovalo normálně, spojení všude. Po silnici se mohlo jezdit 40km za hodinu. Měli jsme také několik tanků 40 tunových, už nevím přesně jméno, myslím, že to byly Centuriony, ale pro všechny tanky jsme používali slovo Kromvely. Také jsme v rotě měli jeden americký tank, Sherman. S tím jsme nebojovali. Ten byl vysoký. Seděl jsem v něm a říkal jsem si: „Z toho mohu vidět ložnici v prvním patře baráku.“ Účel byl přivésti tento tank domů pro naše technické informace. Američané jich měli tisíce v boji a s nimi vyhrávali válku. Ještě pro zajímavost: V tanku byl také malý periskop, jaké mají ponorky. Normálně jsme ho nepoužívali, ale u Dunkerque se hodil.

Z Rounds jsme odjeli do Skotska. Naše rota byla posádkou v Earlestone. Tam jsme jezdili po skotských planinách a cvičili. Přišla invase. Spakovali jsme a s tanky odjeli do Southamptonu. Tam jsme tanky nechali a dostali jsme nové. Nevím, jak dlouho jsme čekali, týden neb dva, než jsme dostali loď. Byla to loď Liberty speciálně pro tanky. Liberty měly ploché dno, takže vyjely až na pláž, otevřely vrata a tanky vyjely na pobřeží. Vyjeli jsme na moře. Viděli jsme záře od Le Havru. Ale plavba byla bez jakéhokoliv přerušení, klidná. Na pláži byly stráže Angličanů, ale invasní jednotky spojeneckých národů byly už dosti daleko před námi. Vylodili jsme tanky na pláži Aromanche v Normandii. Zakrátko jsme přejezdili město Caen, úplně rozbité

bombardováním. Dále jsme jeli přes kapsu Falaise, jak jsme tomu říkali. Tam byly sklady materiálu a všeho možného, vozidel, ambulancí atd. Vše, co Němci nechali po ústupu a co bylo rozbito v bojích.

Přijeli jsme do Calvados. Calvados je okres ve Francii, známý dobrým vínem. Tam jsme stáli asi dva dny a odjeli do Bourbourku. Tam jsme byli několik dnů. Tam byl normální civilní život. Pak jsme jeli na frontu, vystřídat, myslím, Kanadany. Viděl jsem je když odjížděli. Přijeli jsme na frontu ve tmě. Tanky jsme nechali vzadu a šli jako pěchota. Bourbourk byl od fronty asi 30km, hádám. Abych popsal posici, jak jsme tam stáli: Byl to zvláštní pocit, státi ve tmě v cizí krajině. Věděli jsme, že nepřítel je někde před námi. Ale kde?

Mapy jsme žádné neměli, nevěděli jsme, zda nepřítel je před námi 200 metrů nebo kilometr. Prostě to byla nejistota. Ale když se rozednilo, byli jsme doma. Před námi asi 800 nebo 900 metrů stál Dunkerque. Za námi a na straně byl potůček, stromy, keře a pole.

Mezi námi a Dunkerque byly asi 4 farmy. ale žádné stromy, nebo porost. Jen kanály, pole nebo bažiny. Prostě dívali jsme se Němcům do oken a oni na naše posice. Ovšem Němci se neukazovali nám, my se neukazovali jim. Dvě čety byly na farmách a dvě čety byly v domku. Velitelství roty bylo v lihovaru. Když jsme tam přišli v sudech ještě bylo něco, asi lih. V knize „Battledressy“ jsem našel jméno, bylo to Filaiure, to jsem nikdy nevěděl. My tomu říkali lihoval. Od nás vlevo bylo moře a tam byla první rota, podél moře. Když jsme přišli na frontu, měl jsem četou na farmě. Dvakrát jsem se podíval tam k moři, kde byly rozbité betonové kryty. To bylo jen krátce poté, co jsme tam přišli.

Když jsme se tam usadili, poznali jsme kde jsme. Poznali jsme situaci, jaká byla na frontě, lépe, kde volný pohyb neexistoval. Každý se, držel své čety a Němcům se neukazoval. Němci se také neukazovali. V Dunkerque u moře byly dvě vysoké věže. Pochopitelně němečtí pozorovatelé z nich pozorovali náš úsek. Měli přímý rozhled na naše posice. To znamená měli tam dělostřelecké pozorovatele. Občas nás pokřtila německá námořní děla, která na nás obrátili. Proč nás poslali k Dunkerque? Když spojenecká vojska pokračovala ve válčení ve Francii, asi 12 tisíc německých vojáků se stáhlo do Dunkerque. Kolem byla pole, často vlhká, kanály, tu a tam bažiny, někde voda od moře, a všude miny. Vzhledem k velmi nesnadné krajině tanky by měly velkou potíž dostat se tam a byly by přímým terčem Němců. My byli na východ od moře. Němci z věží a vysokých budov viděli usek naší fronty. Kdyby spojenecká vojska zaútočila, měla by těžkou práci. 12 tisíc vyzbrojených Němců, velmi těžký terén pro tanky, rozhled Němců přes frontu a nejdůležitější, bylo nám neoficiálně známo, že francouzská vláda měla ujednání se spojeneckým vojskem nepoužít letadla a nebombardovat Dunkerque. Je to pochopitelné, že Francouzi nechtěli mít dobrý přístav a město rozbito, když spojenci se už blížili k Německu, a když vítězství se zdálo na dosah.

Za našeho obsazení Dunkerque jsem nikdy neviděl spojenecké letadlo nad městem. Když se dívám zpět, 12,000 Němců plně vyzbrojených a proti nim okolo Dunkerque řekl bych dva a půl tisíce Čechoslováků. (To je jen můj odhad,nevím kolik). To byl velký nepoměr. Ale myslím, že Němci si už uvědomovali, že spojenecká vojska už jdou dále k vítězství. Na farmě, kde jsem měl četou, jsem byl asi měsíc. Na to mě povýšili na nadporučíka a šel jsem do lihovaru jako technický důstojník roty. Měl jsem jiné věci na starosti. Ale dostal jsem jednu důležitou práci. Chodit každou noc s hesly k četám. Nejdlejší cesta od nás směrem k moři byla asi 400 metrů. Kolem Dunkerque na francouzské straně byl první prapor, na belgické straně druhý prapor. S hesly jsem chodil vždy sám. Kdybych měl společníka, bylo by více hluku, možná povídání a německá hlídka by mohla někde být. Jedna rota našeho praporu byla podél moře a od ní asi 200 metrů bylo naše levé křídlo. Lihovar byl tu a tam rozbitý od děl, ale celkem pohodlný. Podél zdi lihovaru vedl na Bourbourk kanál. Ten pokračoval až do Dunkerque. Kolem kanálu byla cestička se stromy a keři. Asi 150 metrů před lihovarem byl domek na té cestičce a v něm naše přední četa. Ta byla vzdálena od Němců asi 6 nebo 7 set metrů. Mezi levým křídlem a lihovarem byly čety naší druhé roty na farmách a v domcích vzdálené asi 400 metrů. Když jsem v noci šel s hesly, zastavil jsem se nejdříve na farmách a nakonec v domku čety nejbliže moře. Tato četa byla na polní cestě do Dunkerque. Tam byla zahrada, kde kluci měli zavěšeny granáty pro případ, kdyby je Němci napadli. Když jsem přišel v noci s hesly, tam věděli, kdy přicházím. Zavolal jsem: „Už tu jsem!“, odpověď byla: „Tak pojď!“

Zahradě jsem se vždy vyhnul. Od této čety vedla cesta do Dunkerque. Polní cesta. Před domkem této čety, asi 200 metrů, byl na cestě jiný domek. Stráž této čety tam chodila na kontrolu. Jeden den tam byl jeden ze strážce sám. Slyšel hlasy přicházejících Němců. Věděl co je. Vylezl pod střechu a tam našel úkryt. Německá stráž přišla, byla v dobré náladě. Vytáhli oběd, pojídali a žertovali. Asi za dvě hodiny odešli. Ten náš slezl a vrátil se. Druhý den tam šla stráž. Zjistili, že to Němci po sobě neuklidili. Na stole byly zbytky jídla. Četa, která byla u kanálu chodila pro zásoby do lihovaru, když přišli, vzali si hesla. Když hesla nebyla připravena, přinesl jsem je. Chodit s hesly mi pomohla okolnost, že když jsme přišli na frontu, měl jsem četu na farmě. Znal jsem druhé farmy a cestičky, které jsme používali, pokládali jsme je za bezpečnější. Ale byly tam i miny, bylo to, jak se říká: „Nikdy nevíš“. Ale miny byly všude. Když jsem začal chodit s hesly, byl jsem opatrný, říkal jsem si: „Co kdybych měl smůlu a šlápl na minu.“ Proto jsem používal jen cestičky které jsem znal. Ale po čase jsem si zvykl a nestaral se a nezabýval se myšlenkou, že bych na tu minu mohl šlápnout.

Ve dne se ven nechodilo a v noci nikdo neměl zájem chodit po minových polích. Čety znaly své cestičky do týlu, když šly pro zásoby v noci. Chodit s hesly mi dalo zkušenost a znalost terénu. Tato znalost krajiny mi velmi pomohla později, když jsme útočili na lihovar. To popisují později. Nějak bych popsal ten lihovar. Naše pozorovatelná byla malá vyvýšená bouda, kde seděl dělostřelecký pozorovatel. Ten byl spojen s našimi dělostřelci. Pozorovatel měl plný rozhled od kanálu až k moři. Díval se přímo na dvě vysoké věže v Dunkerque u moře. Ty sloužily Němcům pro pozorování úseku. Když se díváme podél kanálu, který teče do Dunkerque, celá levá strana je bez porostu, kromě farem a náš výhled byl téměř k moři. Břehy kanálu k Dunkerque byly zarostlé, tam zprava od pozorovatelné nebylo mnoho vidět. Na pravé straně kanálu byla přední četa asi 150 metrů daleko.

Když jsme přišli na frontu, moje četa byla na farmě, a tak jsem se podíval k moři. Rozbité betonové kryty. Na obraně linii mezi námi a mořem byl potůček, rybníčky, někde vlhká pole, ale většinou pole farmářů. Tu a tam farma se zahrádkou, ale v celém kraji žádné křoví nebo stromy. Ale v polích miny.

Na straně proti Dunkerque byla brána. Od brány několik kroků napravo byl most přes kanál. Na opačné straně byla druhá brána a podle zdi lihovaru tekla kanál. V lihovaru se spalo, jak si to každý zařídil. Ve dne se spalo, v noci pohotovost. Na dvoře jsme měli kohoutek s vodou. Ze dvora se šlo po pěti schodech do světnice. Žili jsme dole, nahoru jsme nechodili. To popíši později. Vojáci z přední čety chodili přes most podle kanálu do svého domku. Ta cestička měla porost, nikdo je neviděl. Na opačné straně za zadní bránou dále vzadu bylo velitelství praporu. Tam to vedl škpt. Rerabek. V Dunkerque Němci měli děla, která na nás občas obrátili. Jeden den jsem se šel s velitelem roty podívat na farmu, k četi. Nedaleko jsem míval četu. Šli jsme odpoledne, zezadu. Nevím, co se stalo. Buď si Němci vybrali den na střelení, nebo nás zahlédli z věží, když jsme byli v jejich výhledu. Ale když jsme byli blízko farmy, asi 100 metrů před námi vybuchla střela z německého děla. Skočili jsme do příkopu pole. Druhá rána asi 50 metrů od nás a třetí 100 metrů dál a nic víc. Skočili jsme do farmy. Tato farma byla jediná, která měla civilisty. Farmáře a jeho dvě starší dcery. Ostatní farmy byly opuštěny. Byli jsme tam asi 15 minut, když za farmou opět vybuchla střela. Já to tam neznal skočil jsem do blízké místnosti, tam byla jen matrace na zemi. Kdyby tam byla postel, vlezl bych pod postel. Tak jsem ležel u matrace. Nevím, kde byli ostatní. Jen vím že většina těch, kteří to znali, skočila do sklepa, který měli připravený pro tento případ. Oni to znali. Dostali to několikrát dříve. Druhá střela vybuchla na dvoře a třetí dále a zase klid. Když to přestalo, farmářovy dcery byly první venku. Ty se jen smály, byly na to zvyklé. Někdy, myslím v polovině 1944 mě udělali kapitánem, zástupcem velitele roty.

Pokračování válečných osudů sydneyského krajana Jana Franklina Jandejska bude v příštím čísle.

Pokračování vyprávění pana L. Frýborta "Vandrování exulantovo kraji českými" bude uveřejněno v příštím čísle Věstníku.

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Do sydneyjských kin pronikl poměrně nový český film Babí léto. Začíná tím, jak bývalý český maestro z newyorské Metropolitní opery, Čech navrátilce, kupuje za asistence svého přítele v Praze jistý český zámek. Oba přátelé sehrají na realitní agenty perfektní boudu a vyportretování zahraničního Čecha/maestra je skutečně mistrné. Manželka "maestra" se doví o výborně sehraném kousku svého šestasedmdesátiletého manžela ovšem až po čase a naši dva kumpáni pokračují ve svých žertech a žertících. Vzniká také konflikt mezi synem "maestra" a jeho třemi ženami, z nichž alespoň jednu by syn rád umístil v bytě rodičů a odsunul rodiče do pečovatelského ústavu. Manželka maestra se pokouší i o rozvod, který ji však soud neudělí, ale nakonec končí jako věrná družka svého přece jen milovaného i milujícího chotě a jako partnerka v jeho seriích kanadských žertíků. Film je to zajímavý a dobře hraný a stojí za shlédnutí.

Nejsem natolik znalcem kopané, abych mohl autoritativně posuzovat výkony českých hráčů na nedávném mistrovství v Portugalsku, ale jistě budete souhlasit, že jak české mužstvo tak jeho trenér pan Karel Brückner se během všech utkání chovali vzorně. Právě tak vzorně se chovali čeští fanouškové a české fanyanky, alespoň pokud lze soudit z filmových záběrů. Zlatým hřebem českého vystoupení snad byl zápas proti Německu, kdy prakticky druhá česká garnitura trenérem Bruecknerem na hřiště poslaná Němce porazila 3:0. Jako sympatičtí a úspěšní hráči vynikli v českém mužstvu především výborní střelci branek Baroš, Koller a Heinz. Nedvěd byl všude a několik branek bylo výsledkem jeho skvělých přihrávek.

Přiblížilo se opět výročí zákeřného vpádu sovětských vojsk do Československa. Třicetšest let už uplynulo od toho ostudného dne, kdy se armáda československých jakobyspojenců podloudně vplížila do republiky. Vrchní velitel československé armády ovšem tradičně přikázal jak vojákům tak obyvatelstvu neklást okupantům odpor, právě tak jako v roce osmačtyřicátém zrádce generál Svoboda se postavil s Gottwaldem proti bezmocnému a nemocnému prezidentovi. Rozkaz o složení zbraní byl vydán i brzy po mobilisaci v roce 1938, po vzorně provedené mobilisaci kdy muži nastoupili ku zbráním ještě před vypršením mobilisační lhůty. Toto trojnásobné lámání české páteře nezůstalo bez následků - v srpnu 1968 zradilo v Moskvě celé vedení v čele s Dubčekem s jedinou výjimkou nebojácného komunisty Kriegra a rozkazy presidenta Beneše nebojovat v roce 1938 a 1948 také zanechaly na českém povědomí své hluboké stopy. Kromě toho mějme také na paměti, že naši tehdejší "přátelé" se také přičinili o vybudování české nedůvěry a cynismu - Anglie s Francií dokonce za Mnichova přikázaly Československu nebojovat a obyvatelé těchto zemí nadšeně oslavovali pokoření naší republiky jako vítězství míru. V únoru 1948 tak zvaný Západ nehnul nad komunistickým zločinným uchvácením moci prstem, byť ústních protestů nechybělo. Během vpádu Sovětů v srpnu 1968 šel hrát americký prezident ostentativně golf a tak jako za maďarského povstání v roce 1956 i v československém případě Západ v podstatě mlčel... Je tedy divu, že Češi projevují jistou dávku skepse když se mají účastnit volebních úkonů? Zejména když v roce 1938 projevili odhodlání čelit vojensky Hitlerovi bez ohledu na svoji politickou legitimaci a když v srpnu 1968 národ jako jeden muž, a zejména mladí Češi ukázali

naprostou jednotu v odvážných postojích proti sovětským okupantům? Ono se to hezky odsuzuje - ale zamysleme se třeba jen nad osudem Čechů or roku 1938 a nynější české „opatrnické“ postoje už se nebudou jevit jen a pouze jako výsledek české negativity a tuposti...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V červnu proběhlo mistrovství světa veteránů v plavání. Toto mistrovství se konalo v italském Riccione za účasti několika členů našeho Sokola. Byli to Petr Duba, věková skupina 55-59, jeho žena Ludmila a Jan Máder, skupina 60-64.

Umístění:	Petr	3 Km	4. místo		
	Lída	3 Km	37. místo	800 m	7. místo
	Honza	800 m	33. místo	400 m	12. místo
		400 m	34. místo		

Gratulujeme a přejeme hodně dalších úspěchů.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

How are ... ill-gotten gains legitimised? Throughout the Islamic diaspora, where usury is a religious crime, there is a completely unofficial, unlicensed international network of small merchants.

You visit a tailor's shop in Karachi, pay the owner \$20,000, the sum you want sent to Sydney plus a commission. You receive a code number. You let your friend in Sydney know the code. The owner phones or e-mails his Sydney contact, perhaps again in code, who might be a small, corner grocery storeowner. The storeowner pays your friend in Sydney.

This is called a "back to back" as no money crosses international boundaries. It is a contra arrangement based purely on trust and cannot be traced.

At some time in the future the Sydney storeowner will do a similar deal with the Karachi tailor.

This is one way terrorist funds move undetected throughout the world.

(Excerpt from Bill Harcourts article "Facing problem of identity fraud" Manly Daily 5/5/04)

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

A Slovak pensioner has spent three years building his own plane in his garage, using only a model plane as guide, local agencies reported today.

Milan Friso, 67, is now planning to take his friends on holiday in Croatia, the Czech news wire ČTK said.

"Owning my own plane has been my lifelong dream so I decided to build it in my garage, copying a model of the US Fox plane," said Mr Friso, a former pilot instructor from Nitra in western Slovakia.

Friso said it cost him about 750,000 koruna (\$32,000) to build the ultralight aircraft, which weighs 280kg. He said he expected the flight to Croatia to take about three hours at a speed of 145km per hour. AFP correspondents in Bratislava June 25, 2004

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Výlet pana Broučka na pátý kontinent. Ne, není to název dalšího románu Svatopluka Čecha, a pan Brouček se na cestu nevydá z hradčanské Vikárky, ale z Ruzyňského letiště. Jde totiž o pana PhDr Stanislava Broučka, pracovníka Etnologického ústavu Akademie věd České republiky, autora řady odborných publikací, které se zabývají osudy českých emigrantů od doby pobělohorské až do současnosti. Pan Brouček přiletí do Sydney v polovině října t.r. a těší se, že se tu setká s českými krajany.

ATHÉNY 2004 – XXVII letní Olympijské hry – Česká olympijská výprava bude mít přes 130 sportovců a mnozí z nich mají na zlato, stříbro či bronz. Přejeme jim hodně úspěchů a k tomu více štěstí než na O.H. v naší Sydney, kde je pronásledovaly natažené svaly, virová onemocnění, přešlapy a někdy i nepřízeň rozhodčích. Tak tedy české dívky a čeští hoši „zlomte vaz“ a přejeme Vám hodně zlata, stříbra i bronzu.

Dovídáme se, že herečka Tatjana Medvecká, která v červenci vystoupila v sokolském Národním domě v Sydney je nejen neterí pana konsula Z. Houdka, ale že je také pilnou čtenářkou našeho sokolského Věstníku. Kromě toho je také skutečnou a nefalšovanou Čechoslovenkou či Slovenkočeškou. Pochází sice z čistě slovenských rodičů, ale bydlí permanentně v Praze, a to v Dejvicích, je členkou pražského Národního divadla a hovoří samozřejmě česky bez jakéhokoli náznaku slovenštiny. Měli bychom si jí tedy velmi vážit a dopřávat jí našim Věstníkem se bavit, alespoň čas od času.

Lovec perel Bojar

Odpolední beseda s Tatjanou Medveckou

se opravdu vydařila. Výborná kuchyně v naší sokolské restauraci podávala česká jídla s českými nápoji a k tomu tentokrát hostům vyhrávala pravá dechovka s heligonem a tubou, Burwood Brass Band. Ti australští hoši byli totiž před několika lety v Čechách a dobře vědí co se líbí českému publiku a navíc se tam naučili hromadu českých polek a valčíků, které nás berou u srdce a tak už po prvním Prazdroji jsme zapomínali, že jsme v Austrálii. Čekali jsme až připluje „Tatjana“, ano, náš milý host, členka činohry Národního divadla v Praze paní Tatjana Medvecká doslova do Sydney připlula na palubě „Spirit of Tasmania“, jako za starých zlatých časů. Na cestě

z Hobartu ji doprovázel bývalý honorární konzul pan Houdek. Paní Tatjana je absolventkou pražské DAMU a ještě jako studentka už hostovala v „Národním“ v roli Marie Bolkonské v dramatině Tolstého Vojny a míru. Musil to být „instant success“ protože si ji v Národním hned nechali. Tam pak hrála v celé plejádě velkých rolí a v roce 2000 obdržela cenu Thalie 2000 za roli Alžběty v Schillerově Marii Stuartovně. Naši krajané v Sydney ji asi nejlépe znají z filmu „Marečku, podejte mi pero“ (a pokud tento film neviděli, mohou to napravit 17. října, kdy jej má na programu kino Ponrepo), protože to máme do Národního trochu daleko.

Pak přišla, hudba zmlkla, Tatjana vstala a za několik vteřin si získala srdce diváků. Svým temperamentním přednesem Čapkova „Povídání o pejskovi a kočičce“ všechny prostě okouzila. Při přednesu, i při poezii nikdy není v klidu, stále se pohybuje a její pohyby prozrazují její dětský sen – být baletkou. Nejsem divadelní kritik, abych napsal více, ale jsa architektem, měl bych snad dodat, že je pěkně stavěná.

Diváci budou na paní Medveckou jistě dlouho vzpomínat a až přijedou do Prahy, určitě nahlédnou do programu činohry Národního divadla, aby ji opět spatřili.

Šlápějemi dějin a významných výročí v červenci a srpnu.

Před 2555-ti lety, 27. srpna 551 př. Kr. se narodil čínský filosof Konfucius.

Před 1975-ti lety, 29. srpna 29, byl v Judei stát svatý Jan Křtitel.

Před 1925-ti lety, 24. srpna 79, obrovský výbuch sopky Vesuv a řada zemětřesení otřásla Neapolskou zátokou a úplně zničil tři římská města Pompeje, Herculaneum a Stabie.

Před tisíci lety, v polovině srpna 1004, sídlila na Pražském hradě stále ještě posádka polského knížete Boleslava Chrabrého. Dva jeho švagři, Přemyslovci bratři Jaromír a Oldřich žili se svoji matkou Emmou v exilu u německého krále Jindřicha II. „Jindřich dal v Sasích, Durinsku a Francích provolati hotovost a stržení se u Meziboru v polovici měsíce srpna; a když také kázal lodí Labem nahoru od Magdeburka až k Míšni táhnouti, nepochyboval nikdo ve vojště německém, že přes Labe se přepraviti a do polských zemí vpadnouti obmýšlí; on ale nenadále poručil obrátiti se a pospíchati co nejrychleji skrze Krušné hory. Jaromír a Oldřich se zvláštním věrným houfem táhli v čele vojska německého,“ píše o tom F. Palacký. Boleslav Chrabrý pospíchal z Lužice do Prahy. To už ale Jindřich vyhlásil Jaromíra za pána České země. Pražané po příchodu Oldřicha s 350 brannými muži, které vedl vladyka Výhoň Dub, povstali. Boleslav Chrabrý, když uslyšel zvonění k útoku i z Vyšehradu se rozhodl k útěku. V boji byl smrtelně zraněn poslední žijící člen knížecího rodu Slavníkovců, Soběbor, který bojoval na straně polského knížete Boleslava. Tak skončil třetí a asi poslední pokus sjednotit slovanské kmeny na území mezi Sálou a Labem na západě, Dunajem na jihu a Bugem na východě. První se o to pokusili panovníci Velkomoravské říše, později v druhé polovině desátého století český kníže, Boleslav II. takový stát na krátkou dobu vytvořil. Jeho syn jej ztratil a na celém území se ujal vlády polský kníže z Hnězdna, Boleslav Chrabrý, který vládu ztratil právě v srpnu 1004. Jako předtím, tak i v tomto roce rozhodující úlohu sehráli němečtí a bavorští panovníci, kteří úspěšně využívali hašteřivost kmenů slovanských. Výsledkem pak bylo poněmčení Polabských Slovanů, Luticů, Obodritů, Veletů a Milčanů a potlačení Lužických Srbů a Pomořanů a vznik tří národů Poláků, Slováků a Čechů.

Před 420-ti lety, 9. srpna 1584, do Prahy přijeli dva angličtí šarlatáni Kelley a Dee. Na dvoře císaře Rudolfa II. alchymista Kelley předváděl přeměnu olova na zlato a pan Dee zase vyvolával duchy.

Před 340-ti lety, 1. srpna 1664, zaznamenal císař rakouský, spolu s armádami dalších křesťanských zemí první vítězství nad tureckou armádou v bitvě u Svatého Gotharda na hranicích Štýrska a Maďarska.

Před 330-ti lety, 1. srpna 1674, zemřel barokní malíř Karel Škréta. Svě dětství a mládí prožil v Itálii, kde pracoval v dílnách významných malířů. V Itálii také přestoupil na katolickou víru. V pětadvaceti letech se vrátil do Prahy, kde v domě „U červeného srdce“ na Ovocném trhu založil malířskou dílnu. Stal se zakladatelem barokní malby v Čechách.

Před 215-ti lety, 14. července 1789, ozbrojený lid pařížský zaútočil na věznici Bastille a osvobodil vězně. Ten den tam sice bylo jen sedm vězňů, ale přesto se stal symbolem vítězství nad despotismem a začátkem francouzské revoluce.

Před 170-ti lety, 9. července 1834, se na Malé Straně v Praze, v domě U dvou slunců v ulici, která dnes nese jeho jméno narodil Jan Neruda, slavný český básník, prozaik, kritik, novinář a dramatik.

27. července 1834, také na Malé Straně, na Nových zámeckých schodech, v domě čp. 192 začalo Kajetánské divadlo uvádět soukromá česká divadelní představení. O tři týdny později **18. srpna 1834,** opět v srpnu vybuchla sopka Vesuv.

Před 150-ti lety, 3. srpna 1854, se v Hukvaldech u Příboru narodil světoznámý moravský hudební skladatel Leoš Janáček. O týden později, **12. srpna 1854,** se

narodil Ignát Hermann. Jako příručí Ottova nakladatelství začal psát do časopisů. Později začal vydávat svůj časopis „Švanda dudák“. Mnozí naši čtenáři si jistě pamatují jeho román „Otec Kondelík a ženich Vejvara“.

Před 130-ti lety, 20. července 1874, ve čtyři hodiny ráno nastoupili zedníci mistra Sallera s krumpáči, lopatami a kárami a začali bourat pražské hradby, které po staletí obklopovaly město v rozsahu vytýčeném Karlem IV. Pražský magistrát parceloval pozemky a prodával je podnikatelům. Proti tomu se postavili tehdejší „zelení“, tehdy jim říkali sadaři. Ti prosadili na př. zřízení parku před dnešním hlavním nádražím. Ne všechny úseky hradeb byly zbourány. Zachovaly se na Vyšehradě, kde si můžete při návštěvě Prahy udělat krásnou procházku, zachovala se i Hladová zeď a nahoře na Petříně, v sousedství sletového stadionu i několik barokních cihlových bašt směrem k Pohořelci. Hradby se zachovaly také na Karlově nad nuselským údolím.

Oetz je malebná vesnice v Tyrolských Alpách nedaleko Innsbrucku. Údolí Oetztal se náhle proslavilo, když byl 19.9.1991 v ledovci ve výši 3200 metrů objeven „Oetzi“, ledový muž starý 5200 let. Pro nás má ale Oetz úplně jiný význam – je to poutní místo. **Před 120-ti lety** přijel do této klidné vesničky zakladatel Sokola Miroslav Tyrš, aby si tu odpočinul a nabral nových sil. Bydlel v hotelu Pošta (který stále existuje) uprostřed vesnice a podnikal výlety do okolí. **8. srpna 1884** se Tyrš z výletu do hotelu nevrátil a jeho mrtvé tělo bylo nalezeno až 21. srpna v dravých vodách řeky Achy nedaleko Oetzu, kde se proud divoce žene přes ohromné balvany. V roce 1973 se mnichovští Sokolové rozhodli zorganizovat sportovní soutěže na místě posledního pobytu Miroslava Tyrše a tím byl dán základ trdice každoročních Svatodušních setkání Sokolů z Vidně, ze Švýcarska a z Mnichova. Letos ke 120. výročí úmrtí Miroslava Tyrše přijeli ve velkém počtu čeští Sokolové z Prahy, Brna, Říčan a představitelé ČOS. (*J Bystrická „Tyršův Oetz“, „Zpravodaj“ 7/04, Sokol de Paris – zkráceno RV.*)

Před 110-ti lety, 9 srpna 1894, se lehkotletický klub AC Královské Vinohrady přejmenoval na AC Sparta Praha a později se zaměřil především na kopanou.

Před 105-ti lety, 13. srpna 1899, se narodil slavný režisér Alfred Hitchcock.

Před 100 lety, 29. srpna 1904, byly zahájeny třetí olympijské hry v St. Louis v USA.

Před 90-ti lety, 26 července 1914, na svatou Annu, vypovědělo Rakousko-Uhersko a Německo válku Srbsku a začala I. světová válka. A už **1. srpna 1914** vznikla první česká vojenská skupina rota „Nazdar“ ve Francii. Mezi jejími zakladateli byli především členové **Sokola Paříž**, kteří byli pevně odhodláni bojovat za nezávislost Čechů a Slováků. Mezi nimi byl i starosta pařížské sokolské jednoty Josef Zahradka, strýc autora těchto „Šlápějí“.

Před 80-ti lety, 23. srpna 1924, se narodil básník a textař Ivo Fischer, autor sbírky básní „Balada z konce katastrofy“ a autor textů písní „Jó třešně zralý“, „Podívej kvete růže“, „Žlutý růže z Texasu“ a mnoha dalších. A **3. srpna 1924**, se v americkém Marylandu narodil spisovatel Leon Uris, autor knih „Battle Cry“ a „Exodus“.

Před 75-ti lety, 29. srpna 1929, Graf Zeppelin ve své vzducholodi jako první úspěšně obletěl zeměkouli.

Před 60-ti lety, 29. srpna 1944, povstali Slováci proti fašistické vládě presidenta Tisa. Povstání potlačily až nasazené divize SS, slovenští partyzáni ustoupili do hor. Nacistická říše se však hroutila. Ve stejný den **29. srpna**, pochodovaly americké jednotky po Champs Elysee v osvobozené Paříži. Na východní frontě Rudá armáda dorazila k řece Visle, kde nechala vykrvácet statečné Poláky, kteří povstali ve Varšavě.

Před 55-ti lety, 29. srpna 1949, Sověti vyzkoušeli první atomovou bombu.

Před sedmi lety, 31. července 1997, nás opustil Mirek Doležal, starosta Sokola Sydney v letech 1977-1993, starostoval nám plných 16 let a starostoval dobře a moudře.

XYZ.

CO NOVÉHO POD SLUNCEM?

Bořek Šindler

Nic nového pod sluncem - tak praví staré rčení. V České republice však ano. Během návštěvy v Praze letos v květnu jsem zjistil, že chodcům na označených přechodech již nehrozí přímé nebezpečí ztráty života. Páni řidičové a paní řidičky dají obvykle chodci přednost a to je veliký pokrok, nemyslíte? Ať k němu došlo pod domluvami či hrozbami, jde o zásadní pohyb k lepšímu. To bych tedy dal na index pokroků jako číslo jedna.

Možná, že na druhém místě by měla být uvedena okolnost, že v republice je teď k dostání lauter všechno, všecko všecičko. Ne každý si může všecičko hned dovolit, ale k dostání všechno skutečně je. Vyrojily se všude supermegamarkety a to i na menších místech jako jsou Průhonice u Prahy, kde je možno ponořit se do rozsáhlých hal a nakoupit co hrdlo ráčí a co kapsa dovoluje. Většinou jde o zboží dovezené, ale člověk si říká, že všechno to zboží by se dalo vyrábět a kdysi se také vyrábělo doma v Čechách. Snad i na to naši doma brzy přijdou a odhodlají se roztočit kola, domácí kola, svého domácího průmyslu. Za dvanáct korun jsem dokázal koupit osm vařeček - ale český průmysl zajisté dovede vyrobit i ty nejdokonalejší druhy elektronického zboží. Že se zatím naši lidé spokojují s dovozem a to hlavně dovozem z Německa, bychom měli pokládat za úkaz pouze dočasný a nevhodný.

Dalším ohromným pokrokem je velikost ruzyňského letiště. Protože jsem letěl přes Videň, byly příležitosti srovnávat. Srovnávat velikost a výkonnost letišť je sice spíše úkolem expertů, ale laikovi se zdá české letiště v Praze ve srovnání s rozměry dřívějšího letišťátka jako srovnání orla s jiríčkou. Ruzyň má obrovské zázemí a všude kolem vlastní přistávací a startovací plochy se tam vyrojily desítky pomocných objektů a vídeňský Schwechat se člověku zdá i na první pohled nepoměrně jakoby příposražený. To ovšem také odpovídá počtu cestujících, který dnes daleko předčí vídeňské poměry. To připustil i jistý pan Hubatschek, s nímž jsem jako nositel původně německého jména měl čas prodebatovat naše vzájemné vztahy - on hovořil jako zaměstnanec Schwechatu, já jako cestující Čech.

Na rozdíl třeba od Plzně, kde druhou řečí reklam se zdá být němčina, Praha se zcela jasně koncentrovala na řeč anglickou - a to je našinci přijatelnější. Kdekdo z mladších ve styku s cizinci v Praze hovoří plynně anglicky a moje smlouva o zapůjčení auta firmou AVIS byla vystavena česko-anglicky. V plzeňském hotelu Central na náměstí jsem pozoroval, jak při snídani přivezli k vedlejšímu stolku na vozičku invalidu. Nějak se mi ho zzelelo a navázal jsem s ním hovor, anglicky. Ukázalo se, že onen příjemný muž středních let je pan Jehlitschka z Mnichova a opět došlo k zajímavé konfrontaci jmen. Dále se ukázalo, že otec pana Jehlitschky byl vystěhován z Chebu ve věku svých tří let, ale že pan Jehlitschka sám ani do Chebu namířeno nemá. Nikoho tam prý už nezná. Prohodili jsme o sudetské otázce pár přátelských vět, dotkli jsme se i Landsmannschaftu, a rozešli se v pohodě. Ani jsem se neostýchal hovořit s panem Jehlitschkou německy, také vzhledem k jeho zřejmé invaliditě...

Je-li už řeč o Mnichovu, měl jsem vzácnou možnost shlédnout v Národním divadle představení Mnichovského baletu, umělecky vedeného Čechem Ivanem Liškou. Hlavním tanečníkem je tam Čech mistr Slavinský, tančí v něm i tři české baleríny, tři Australanky a asi dvě Novozélandčanky, jistý počet Rusek a Ukrajinek a vůbec je to korpus spíše mezinárodní. Tančili i dílo komponované Igorem Stravinským, choreografované holandským Čechem Jiřím Kyliánem a celému vystoupení se dostalo bouřlivého, tedy pozitivně bouřlivého přijetí pražského publika. Venku po představení jsem se odvážil oslovit na stanici mladou Asiatku třímající program. Vyklubala se z ní Japonka, prý v Praze studuje na universitě češtinu a na důkaz

pronesla i krátkou českou větu. Jinak Pražané zachovávají k Asiatům v Praze dlicím přisný odstup.

Další markantní změnou v Praze je chování Němců, německých turistů. Kdo by nepamatoval ještě poměrně nedávnou nadutost, ba úmyslnou provokativnost těchto bývalých nadlidí. Dnes jim sklaplo. Zrenovovaná Praha je skutečně klenotem Evropy a němečtí řvouni ztichli. Na druhé straně naši čeští lidé se chovají se zřetelným sebevědomím a to tam je hrbení se před „cizinci“. S Němci se hovoří všeobecně anglicky, je konečně u vesla i mladší generace a té němčina ani neseďí. Ani se mnoho o němčinu nepokoušejí a angličtina Čechy nijak neohrožuje. Pravda, angličtina naprosto dominuje ve věcech elektrotechniky, ale to je úkaz mezinárodní. Poznamenal jsem si pár nových českých výrazů - jevištní ztvárnění, nasvícení scény, výluka provozu, odklon provozu, směsný odpad, odchozí zpráva, příchozí zpráva, křovinořez, travní sekačka, dochutnávač, voda perlivá, voda neperlivá - a moje srdce plesalo. Mimochodem, nevíte-li, kam zařadit ten „dochutnávač“, vzpomeňte na ketchup, Worcester sauce a tak podobně. A dochutnejte si to. Směsný odpad je pak odpad všeho druhu, neroztríděný. A to jen tak na okraj, žádná systematika.

Úsměvy? Těmi lidé doma stále ještě hýřit nedovedou. Uvážíme-li dny mnichovské, více než šestiletou německou okupaci, sovětský vpád a dlouhé bolševické uvěznění, ono věru není čemu se moc smát, ale lehce se usmívat již teď naši lidé i trošinku dovedou. Ani na sebe již příliš neštěkají, i když projevy lásky k bližnímu na první pohled jsou zjevem vzácným. Starší a ještě starší jsou na tom ovšem bledě, neskrývají to, jakoby mlčky trpí a pozoroval jsem, že ve srovnání se Sydney kolem sebe uvidíte značný počet občanů s holemi různých druhů a ráží. I po dříve jakoby mladších Dejvicích se dopoledne kdekdo vleče o jedné či dvou holích a jeho či její pohled jakoby pravil - zmeškali jsme to, nenávratně zmeškali, dohonit se to už nedá. Ač sám po ulici přímo poskakovat nedovedu, zatoužil jsem často při těch pohledech po staré dobré Sydney. Ale ty cukrárny, ty houstičky a rohlíčky, a vůbec ty brambůrky, ten chleba - a v hospodě se dobře najíte - tři chody včetně vepřové - za pět australských dolárků. Prý se to ale nesmí tak přepočítávat. Ale v jedné věci tam mají ti stařešinové přednost - veřejná doprava je úplně zdarma.

Co by člověku v Praze chybělo? Chodí a chodí a nikoho, ale rajcenkrecht nikoho nezná. Takhle nějak přes den spát a večer na koncerty a do divadel, ale to by se našinci také přejedlo. Tunelaření kvete tu i onde, i když Čechy nikdo nepřesvědčí, že králové podvodníků sídlí v Praze. To prostě nikomu nevyvrátíte. A že to je všechno jen cizí mafie. Takže tak.

A česká krajina? Líbezná, nádherná, naše - tvoje a moje. Luka voní. Lesy voní. Zapadnete do Křivoklátských lesů a jste v pevném zajetí zelení všech odstínů. Zaposloucháte se do šumění Berounky - již opět v březích spoutané - a hned víte, co v Australii nemáte a nikdy mít nebudete. A to je tedy ta krásná země, země česká, domov můj...

Six bouncing Czechs

What began as something of a laugh has turned a show from the Czech Republic into a multi-national winner.

In fact, *Flying Babies* has toured to 16 countries and has just arrived in town for a 12-night season at the Sydney Opera House.

“The show has three babies on stage and they don’t talk, so it is easy to understand,” the show’s director, Jakub Krofta, said.

The premise of the show is simple: the babies are in huge prams on stage and they lose their balloon. They then have to come up with ways of getting it back and turn their prams

into various kinds of flying machines.

"It started as a kind of joke," Krofta said. "A small piece for kids in East Bohemia. Then we were invited to do festivals in Europe, and have since been asked to perform all around the world."

The director said the show was aimed at young children but has proved also to be loved by the parents.

"The grown-ups laugh as much as their kids," he said.

This is a six-person tour, with four actors (only three of whom appear on stage), the director and another assistant. Krofta hoped there was more to the show than just laughs.

"It's the glorification of human fantasy, of imagination" he said. "Flying is the dream of every human being.

It is about desire and loss but presented in a simple, amusing way."

In the show's three-year life it has been performed more than 300 times.

It runs for about 50 minutes.

The Manly Daily June 11, 2004

Výzva rodákům města Žatce

Žatec slaví milénium!

Vážení rodáci z královského města Žatec a jeho okolí,

srdečně vás zveme k návštěvě svého rodného města v den, kdy slaví 1000 let od první písemné zmínky v historických materiálech v roce 1004.

11.9.2004 se na oslavu tohoto mimořádného výročí uskuteční celosvětové setkání Žatečanů.

Za organizátory oslav zve kromě představitelů města Žatec především Sdružení rodáků a přátel města, které vzniklo r. 2004 a má dnes již několik stovek členů v ČR a mnoho dalších po celém světě. Sdružení podchycuje zájem rodáků a přátel královského Žatce a jeho regionu o historii i budoucnost města a koordinuje jejich činnost v jeho prospěch ve spojení se zastupiteli Žatce. Napomáhá zvláště rozvoji cestovního ruchu a vytváří prostor přispívající k vyšší kulturnosti a prosperitě města s cílem úplné rehabilitace kdysi slavného historického sídla.

Obracíme se na vás s prosbou a výzvou: Pošlete, prosím, adresy či jakákoliv spojení na další rodáky a přátele města Žatce, vaše známé či příbuzné mající vztah k Žatci, ať žijí kdekoliv. Ohlas na tuto naši akci je již dnes obrovský např. ze Slovenska, USA, Kanady nebo Izraele (letci, kteří startovali v roce 1948 s pomocí Izraeli ze žateckého letiště).

Jste-li ze Žatce a okolí, přijďte a ocitnete se v místě svého mládí. Je pro vás připraven bohatý program, poznáte, jak město rozkvetlo a jak srdečně se v Žatci vítají po letech jeho rodáci. Těšíme se na Vás.

Více informací najdete na www.volny.cz/rodacizatec, kde naleznete také podrobnější program setkání a přihlášku.

Kontakt: Sdružení rodáků a přátel města Žatce, Zavátá 84, 154 00 Praha 5, ČR nebo e-mail rodacizatec@volny.cz, simacekpetr@volny.cz

Telefony: 00420 602 358 535, 00420 251 681 149

Petr Šimáček

Předseda Sdružení rodáků a přátel města Žatce

Time's up for country sick of making headlines

The Czechs are in a, well, checkmate over what to call their country

Beloved as it is of headline writers, for whom anything Czech will be in the post on the rare occasions when it is not being bounced or mated, the name of the Czech Republic gives little pleasure to Czechs themselves.

It is too formal for everyday use, they say. Nobody takes a holiday, in the Kingdom of Spain or the Commonwealth of Australia. So why must they take one in the Czech Republic?

Unfortunately, the Czechs have been unable to agree on a one-word informal name for their country, whether in Czech or English, since the peaceful demise of Czechoslovakia 11 years ago (the other half became Slovakia, which works fine so long as it is not confused with Slovenia).

The Czech Senate has just held a public hearing on the issue, which circled, as such discussions always do, around the one or two possibilities that Czechs accept as logical, but cannot bring themselves to love.

One problem is that a short name risks reminding older Czechs of the contemptuous terms Tschechei and Rest-Tschechei that the Nazis pinned on the rump of the country after seizing the Sudetenland in 1938.

Modern Germans have got over this by coining the name Tschechien. The Czechs have welcomed this, despite confusion with Tschechenien, the German name for Chechnya, a war-torn bit of Russia.

Yet Czech businessmen still want an official short English name, so that they can brand their goods more snappily.

Some have opted for Made in Czech. But this is the grammatical equivalent of Made in British or Made in a Briton: the first nonsensical and the second faintly unsettling.

The obvious choice would be Czechia, which would complement Slovakia. It has been favoured for years by the Foreign Ministry and tourist authorities. But the natural English pronunciation, Check-ee-ya, grates on Czech ears.

The common short name in Czech, Česko (pronounced chess-go), also evokes mixed feelings. Václav Havel, when he was president, said it made his flesh creep. Some argue that it sounds too much like Tesco, a supermarket chain prominent in Prague (and noted for its Czech-outs).

The Economist

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA
PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET**

VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 - 21HODIN.

VOLEJTE BR. RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886

nebo BR. PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

Vzpomínka na 21.srpen 1968...

...která vlastně žádnou vzpomínkou není. Není na co vzpomínat.

Autor: Ailyn 23.3.2004

Narodila jsem se v osmdesátém osmém, nepamatuju si nic z té doby "po

osmašedesátém". Ale mám tátu, který mi o všem často vypráví. Mám oči a vidím, mám uši a slyším, mám mozek a dávám si dohromady kousky skládačky.

Málokdo z mých vrstevníků ví vůbec něco o 21.srpnu 1968. Já bych vám o něm mohla vyprávět příběhy... Tátovi tehdy bylo 17, mámě 21. Taky na rozdíl od jiných sleduju zprávy a čtu noviny. Poslouchám Kryla. I když jsem to neprožila, je pro mě tohle datum dnem potupy. Ani ne tak pro ten srpen, ale proto, že oni už tady zůstali. Že jsme sklonili hlavy a nechali je tady. Rusáky. Ozbrojené povstání by nejspíš bylo příliš krvavé nebo co já vím. Ale možná bych se tak nestyděla.

Nemám nic proti Rusům. Dokonce se učím rusky, z vlastní vůle. Anglicky už šest let, tenhle jazyk dva roky. Řeč za nic nemůže, říkala jsem tátovi, když mi tvrdil, že to je jako bych se po druhé světové válce dala na němčinu.

Necitím žádný odpor k ze-

mím bývalého SSSR. Normální lidé (podstata každého státu) za nic nemohli, tohle bylo na jiné úrovni. Politika, touha po moci. Komunisti. Opravdu upřímně nesnáším komunisty.

Znám jen z vyprávění, nicméně tomu věřím, že ti vojáci ani nevěděli, kde jsou. Jen důstojníci věděli...

„Ale vy jste v Československu!“

„Nevěřím.“

„Podívej, tohle je moje občanka. Jsi v Československu, ne na Ukrajině!“

„Ale... Na, tady je moje zbraň. Strílejte.“

Nevím, jestli je to pravda. Ale docela dobře může být.

Za pár dní je odveleli zpátky, tyhle kluky. Poslali sem jiné. Tihle byli nespolehliví...

Tak tedy... 21.srpen je i moje osobní porážka. A opravdu z plných plic zařvu Kryla nebo Hutku do obličejů každému, kdo by chtěl zapomenout. Protože i když jsem ten den a tu dobu „po“ neprožila na vlastní kůži, mám na to právo. Neměli bychom zavírat oči před minulostí jen proto, že už je pryč nebo jsme ji prostě nezažili.

A ještě malý dodatek: Ti dnešní mladí, kteří vstupují do KSČM... Je to každého svobodná volba, ale něco není v pořádku. Oni neví, nepamatují si, jaká byla tehdy doba. Jasně, Sajuz je pryč a bylo by to o něčem jiném, v dnešní době by se asi i vláda komunistů vyvíjela jinak.

Nacisti jsou zakázaní, proč ne i komunisti? Opravdu to nechápu. A neříkejte mi, že je nemám srovnávat. Menší nebo větší zlo je pořád zlem.

V jednom z minulých čísel sydneyjských „Novin“ se čtenáři dočetli o velmi špatné úrovni vzdělání v České republice, zejména v porovnání se západními státy. Opravdu? To jsme ještě nikdy neslyšeli, ani nečetli. Ale nehodláme polemizovat s autorem tohoto článku. Jenom bychom našim čtenářům rádi ukázali dva články ze školního časopisu „Škrob“, který vydávají žáci Základní školy v obci Krouna na Chrudimsku. Vybrali jsme je z červeného čísla „školního krounského občasníku“. Autorkou článku o návštěvě Ležáků je dvanáctiletá žačka a úvahu o terorismu napsal třináctiletý žák krounské školy. Úsudek si můžete udělat sami. Redakce Věstníku je přesvědčena, že si o vzdělání dětí v Čechách starosti dělat nemusíme. Tyto dva články i ten předcházející ukazují, že rodiče, učitelé i celý národ mohou být na tyto naše „teenagery“ jen hrdí.

“It is significant that nations that perform best in international tests, such as the Netherlands, the Czech Republic, Singapore and South Korea, forsake outcomes-based education in favour of a syllabus approach.” K. Donnelly, *News Weekly*, 5 June 2004

TERORISMUS

Zamysleme se nad tím, co vede některé lidi k terorismu, proč dělají věci jako únosy, sebevražedné atentáty, vraždy, bombové útoky. Proč kvůli nim umírají stovky lidí? Odpovědi na tyto otázky je spousta, ale ne všechny jsou pravdivé nebo úplné.

Ale kdo to vlastně ti teroristé jsou? Teroristé jsou lidé ve skupinkách, kteří chtějí dosáhnout svých cílů tím, že používají násilí. Tento případ vidíme v Iráku, kde se v posledních dvou letech objevily a vznikly nové teroristické organizace. Asi každý zná tu nejznámější „Al-Kaida“.

Někteří lidé si myslí, že teroristé jsou blbí fanatici, kteří nevědí co roupama dělat a páchají atentáty nebo sebevražedné útoky jen tak pro zábavu. Můžeme slyšet i názor, že by teroristé z Iráku a jiných muslimských zemí neohrožovali svět,

kdyby je Amerika nechala na pokoji, nenavážela se do muslimských věcí, neroztahovala se na jejich území a nevedla tam války, jejichž oběťmi jsou hlavně civilisté. Možná.

Ale, co kdyby se Američané opravdu od prvopočátku na všechno vybodli a nechali okolní svět napospas svému osudu? Nebyl by mezinárodní terorismus? Určitě byl, protože by se určitě našla nějaká jiná skupina, která by v rámci boje za své zájmy útočila dál. Terorismus totiž není jen v Iráku nebo v Izraeli, ale i v Evropě a Americe. V Americe má podobu všelijakých gangů, zato v Evropě jsou to dvě nejznámější organizace. První je ETA ve Španělsku. Jejím cílem je samostatné Baskicko (severozápad Španělska) a jde za ním přes mrtvoly policistů, vojáků, soudců, politiků i jiných nevinných lidí. Druhou je pak IRA (Irská republikánská armáda) s cílem odtržení Severního Irsku od protestantské Velké Británie a připojení ke katolickému Irsku. V případě ETA jde zejména o území, v případě IRA hlavně o náboženství. A přitom do těchto sporů se Američané vůbec nemíchají. Terorismus si vždy najde důvod k tomu, aby začal působit.

Ale vraťme se k Iráku, k Palestincům, k Al-Kaidě. Válka je vždycky špatná, ale co by se stalo, kdyby Američané a jejich spojenci nezasáhli? Možná by se za pár let objevil další Hitler, který by začal ohrožovat celý svět. Příčinou druhé světové války bylo to, že svět nechal Hitlera získat sílu a moc. Třeba i tím, že světoví politici raději obětovali Československo. Nedivme se proto, že se Američané snaží podobnou chybu nezopakovat a zasahují raději hned. Otázkou je, nedělají-li chyby jiné.

Jenže terorismus není jen mimo Českou republiku! Co takhle odšroubované nebo naříznuté koleje, různé nálože v nemocnicích, úmyslně založené požáry - a to s politikou má už společného opravdu velmi málo. Ale tak jako kdysi Turci dobývali Evropu, mohlo by se stát, že pokud by Spojenci nezasáhli v Afghánistánu nebo Iráku, dobývali by Evropu a i naši republiku opravdoví teroristé. Kdo ví.

Terorismus je téma velmi rozsáhlé a napsat podrobnou zprávu by zabralo mnoho stránek. Ale i tak si myslím, že by i tento krátký článku měl stačit na to, abychom se trochu zamysleli nad nebezpečím, které hrozí nevinným lidem na celém světě. Nejstrašnější na všem totiž je, že proti terorismu se dá jen velice těžce bojovat.

Lukáš Musil, 8. tř.

Ležáky

Ve čtvrtek 15. dubna se druhý stupeň naší školy neučil. Dopoledne mělo jediný cíl - návštěva památníku Ležáky. Snad každé dítě ví, k čemu v Ležákách došlo, ale s hrůzou jsme zjistili, že ačkoliv to máme skoro „přes kopec“, víc než polovina dětí zde ještě vůbec nebyla.

Přijeli jsme na místo o chvíli dříve a proto byl dostatek času na společné fotografie a na zorientování. Ještě před odjezdem totiž paní uč. Sádovská při dějepisu s každou třídou o událostech v Ležákách mluvila. Ale připomenutí určitě neuškodí:

Ležáky byly osadou chudých kameníků a drobných chalupníků a tvořilo ji osm domků kolem mlýna a potoka Ležáku. V prosinci 1941 byly na území Čech dopraveny tři skupiny parašutistů: Antropoid (Jan Kubiš a Jozef Gabčík měli uskutečnit atentát na říšského protektora Heydricha), Silver B (V. Škácha, J. Zemek) a Silver A (Alfréd Bartoš, Josef Valčík a Jiří Potůček). Po mnoha nesnázích se Jiří Potůček s vysílačkou Libuše dostává v lednu 1942 do lomu Hluboká u Dachova, vzdáleného jen několik set metrů od Ležáků. Později odchází, ale v dubnu 1942 se vysílačka do lomu Hluboká vrací. Telegrafista Potůček se usadil u mlynáře Švandy

v ležáckém mlýně a vysílačkou podává do Londýna špionážní zprávy. 27. května byl v Praze Libni spáchán výsadkáři Kubišem a Gabčíkem atentát na Heydricha. 28. května je vyhlášeno stanné právo v Praze a 29. května v celém Protektorátu. Jsou vypáleny Lidice, vyvražděni muži a odvečeny ženy a děti. Vysílací stanice Libuše přesto denně volá Londýn a podává zprávy. Začátkem června bylo nutno vysílačku přemístit do věže katolického kostela ve Včelákově a krátce na to zpět přímo do ležáckého mlýna.

16. června se pražskému gestapu přihlásil Karel Čurda. Na základě jeho udání následuje vlna zatýkání. Ráno 20. června byl zatčen majitel lomu František Vaško s manželkou, v neděli 21. června jsou zatčeni mlynář Jindřich Švanda, mechanik z lomu Hluboká Karel Svoboda a správce lomu Jindřich Vaško. 23. června je Praze vydán souhlas s likvidací Ležáků.

24. června celkem 500 nacistů obkličí s těžkými kulomety Ležáky. Všichni obyvatelé zastižení v osadě jsou spolu s dělníky z lomu shromážděni. Pro děti do včelákovské školy a do Skutče odjíždějí policejní hlídky. Po kontrole přihlášek k pobytu jsou vyhnáni přebývající. Celkem 47 osob je odvezeno do Pardubic. Vše cennější bylo gestapem uloupeno, osada zapálena. Domky hořely celou noc.

V Pardubicích bylo 13 dětí označeno cedulkami s osobními daty, odděleno od matek a odvezeno do pražského Rasového a osídlovacího úřadu. Na pardubické popraviště byly odváděny nejdříve ležácké ženy, potom muži.

Oficiální zpráva tisku z 26. 6. 1942: „Dne 24. června byla osada Ležáky u Louky (okres Chrudim) srovnána se zemí. Dospělí obyvatelé byli podle stanného práva zastřeleni. Obyvatelstvo přechovávalo české parašutisty, kteří měli vedoucí účast na přípravách atentátu na SS-Obergruppenführera Heydricha, a pokoušelo se je chránit před policejním zakročením.“

Ke stržení trosk Ležáků došlo až před vánocemi 1943.

Ležácké děti byly převezeny do Lodže. Pouze Jarmila a Marie Štulíkové byly uznány schopnými poněmčení a předány do německých rodin pod cizími jmény. Až po válce je vypátral a přivezl zpět policejní inspektor Josef Ondráček. Ostatní děti byly převezeny do Chelmná (v Polsku) a zde v létě 1942 spolu se stovkami polských dětí a 82 dětmi z Lidic zavražděny.

Gestapácký komisař Clages byl za akci Ležáky povýšen a přeložen do Budapešti. Do řeči nám po výkladu a prohlídce zrovna moc nebylo a myslím, že každý byl rád, když to smutné místo opustil.

Ještě dodám, že podle informace učitelů celou exkurzi pro nás zaplatil krounský rodák pan Wechsberg.

Vzpomínka na Jana Palacha

Anna Hogenová

Před pětatřiceti lety se upálil Jan Palach. Byli jsme ve Všetatech a na Olšanech. Většina z nás, kteří jsme přišli uctít jeho památku, jsme byli tenkrát mladí. Stejně jako Jan Palach jsem tehdy studovala Filosofickou fakultu UK, takže jsme se mohli i potkávat, ale neznala jsem jej.

Zemřel, aby nás probudil, jak sám tvrdil. Stalo se to v Praze dne 19. ledna 1969. Jana Palacha připomínají pomníky v Římě, Londýně, v kanadském Winnipegu, ve švýcarském Vevey, na mnoha místech ulice a náměstí pojmenovali jeho jménem.

A přesto, v den pětatřicátého výročí jeho upálení, se jeden francouzský kolega, jehož jméno zapadlo, ptá nás Čechů, proč nevidí jméno Jana Palacha na domech, v novinách, v televizi? Proč nevidí v našich knihkupectvích nové knihy, které by se vracely k jeho duchovnímu odkazu? Tento francouzský občan se divil a bylo mu to líto.

Jak málo lidí si na něj vzpomnělo? Ve Všetatech se sešlo několik desítek, možná stovka lidí, byli tam studenti gymnasia Jana Palacha, učitelé a žáci ze základní školy ve Všetatech, zástupci společnosti Jana Palacha, přišel Olbram Zoubek, Italové, onen Francouz, byli tam i naši sokolové, skauti a přišli lidé, kteří nezapomněli, většinou ženy a sbor pražských učitelů, který zazpíval i u hrobu Jana Palacha na Olšanech.

Nádherně zpívali staré české chorály, naši hymnu, i slovenskou část hymny. Bylo to překrásné poslouchat pražské učitele, přijelo jich mnoho, celý autobus. Nebyli to mladíci, mezi nimi i můj učitel doc. Dušan Machovec, CSc. Uctili Janovu památku velmi důstojně, citlivě a opravdově. Totéž musím říci o sokolech. Položili věnec nejen na hrob ve Všetatech, kde Jan Palach odpočíval, když jej někteří nechtěli mít v Praze, ale i na Olšanech. Stál! v sokolských krojích a zvláště pěkné bylo to, že velmi tiše oslavili naplnění života tak krátkého, ale tak smysluplného a významného. Byli tam bratři Jan Černík, Bohuslav Bubník ml. a Bohuslav Bubník starší, stejně jako manželka mladšího, Marie Bubníková, byl tam bratr Vladimír Šilhán.

Bohuslav Bubník starší je zajímavý člověk: pracoval jako spojka v období heydrichiády, byl zatčen a vytrpěl si své. Nikdy jsem neviděla tak rovně a důstojně někoho stát při naší hymně, jako tomu bylo u tohoto čtyřiaosmdesátiletého muže! Pocítila jsem něco, co už léta neznám, opravdovost, která nestojí o to, aby byla viděna, vnímána, zde šlo totiž o opravdovost z hloubky, a o té se zdlouhavě nemluví.

Desítky starších žen přicházely k hrobu Jana Palacha, aby tam zažehly svíčky. Bylo tam málo mladých, poměrně málo mužů, až na početný sbor pražských učitelů, ale bylo tam moc maminek a babiček. Očekávali jsme tam naše politiky, ale ti tam nepřišli. Přišly staré mámy, nic neříkaly, jen zapálily svíčku a postály. To bylo něco, co mne zarazilo! Přece jen někdo zůstává věren, aniž by to neustále křičel do světa a chtěl se zviditelňovat!

Úvodní slovo před hrobem Jana Palacha na Olšanech pronesla sestra Jaroslava Čajová, bylo vynikající. Upřímnost, opravdovost, pieta.

Byla jsem moc ráda, že patřím mezi sokoly. Všichni jsme se vraceli domů se smutkem, něco se děje, zase zapomínáme! A Janu Palachovi šlo jen o jedno - probudit nás!

Vycházka k Masarykovu dubu

Jaroslav Blaha

T.J. Sokol a KČT Bojkovice uskutečnily v předvečer výročí úmrtí prezidenta Osvoboditele T. G. Masaryka již tradiční vzpomínkou tématickou vycházku k Masarykovu dubu" na Hradské Nivě v Bojkovicích.

Bojkovice mají na prvního československého prezidenta památku, torzo pařezu 1000letého dubu, ke kterému Masaryk rád procházkou zavítal v době, kdy v Bojkovicích několikrát přespával u bývalého spolustudenta dr. Tilicha. Bylo to po roce 1907, od kterého vykonával funkci poslance do Říšské rady ve Vídni za náš kraj.

T. G. Masaryk byl celý život věrným a aktivním členem Sokola. Cvičil ještě jako prezident. On tomuto cvičení říkal, že "sokoluje". Proto Sokol Bojkovice za první republiky umístil u zbytku obrovského dubu tabuli s nápisem: „Zde stával věkovitý dub, památník říše Velkomoravské, k němuž docházel, osvěžení hledaje, poslanec a čestný občan bojkovský, T. G. Masaryk, první československý prezident. T.J. Sokol Bojkovice“.

Po obnovení činnosti Sokol Bojkovice v roce 1994 obnovil zničenou tabuli.

Tento památný dub, měřící v průměru asi 2,6 m, zničil v roce 1922 blesk, a musel být poražen. Pěči Sokola a přátel Masaryka byly z kmene dubu zhotoveny čtyři řezy, z nichž jeden byl zaslán prezidentovi. Ten jej předal do Národního muzea, kde je dosud. Další řezy jsou na Karlově univerzitě, v Moravském muzeu v Brně a ve vestibulu Městského úřadu Bojkovice.

V rámci oslav 80. výročí vzniku Československa 28. 10. 1998 byl z iniciativy Sokola a Lesního hospodářství MěÚ zasazen nový "Masarykův dub" v místě torza původního. Ten byl Sokolem zapsán do celostátní evidence památných stromů T.I.S.

Významná světská památka Bojkovic se zásluhou Sokola dostala po mnoha desetiletích zapomenutí a ignorace do povědomí občanů a stala se vyhledávaným cílem vycházek.

„Sokol“ 2004

Česká republika? No ano! Tam jezdíme k moři...

Mikuláš Kroupa

83% dotázaných Evropanů má jakousi představu o existenci České republiky. Ovšem například českého prezidenta Václava Klause neznal nikdo z téměř tisíce oslovených mladých lidí ve věku do třiceti pěti let žijících v Londýně, Paříži, Bruselu, Lisabonu a Stockholmu. A tady jsou výsledky nedávného průzkumu "Co si Evropané myslí o Čechách".

Za známost České republiky v EU můžeme vděčit zejména sportovcům. 38% dotázaných znalo nějakého českého sportovce, na prvním místě respondenti jmenovali fotbalistu Pavla Nedvěda, dále pak Karla Poborského a hokejistu Jaromíra Jágra, ovšem ten se na žebříčku popularity umístil hlavně díky Švédům, kteří jej jako českého sportovce jmenovali na prvním místě. Oproti známosti českých sportovců je na tom špatně prezident Václav Klaus. Za prezidenta České republiky jej označila pouze tři procenta dotázaných. 17% si myslelo, že zná jméno prezidenta, ale většina z nich jmenovala, tedy přesně sedmdesát pět procent, Václava Havla. Ovšem někteří považují za českého prezidenta například Borise Jelcina nebo Vladimíra Putina.

"Myslel jsem si, bydlel jsem totiž čtyři roky v Paříži, že povědomí o České republice, o nejrůznějších odvětví našeho života, není velké. Musíme počítat s tím, že jsme relativně mladá země pro staré země EU. Co mě však překvapilo nejvíce? Jsme země,

kteřá je relativně spojována s kulturou. Povědomí o českých kulturních osobnostech není opravdu příliš velké.", tvrdí koordinátor výzkumu Vlastimil Špalda. Tvrzení "co Čech to muzikant" už platí asi pouze u nás. Jenom 9% dotázaných bylo schopno jmenovat nějakého českého hudebního skladatele nebo interpreta. Bohužel šestnáct procent tvrdilo, že Čechy proslavil Čajkovskij. Nejlépe se umístil Bedřich Smetana, toho znalo přes čtyřicet procent z těch, kteří si na jméno českého hudebníka vzpomněli, druhým nejznámějším skladatelem je Antonín Dvořák, až na pátém místě s jedenácti procenty skončil Karel Gott.

Také čeští spisovatelé na tom nejsou nejlépe - alespoň jedno jméno znalo dvacet tři procent z celkového počtu respondentů. Nejčastěji zmiňovanými byli Franz Kafka, Václav Havel a Milan Kundera. Ovšem stejně významní čeští spisovatelé jsou podle některých dotázaných i Dostojevský, Mozart, Charles Bukowski nebo Gorkij.

Milan Kundera

"Nemyslím, že je to překvapivé. Někdy si o sobě myslíme, že jsme pupkem světa, přitom jsme velmi malá země. Jsme v EU jen několik týdnů, takže si nemůžeme myslet, že jsme středem pozornosti obyvatel EU.", domnívá se koordinátor projektu Vlastimil Špalda. Podle průzkumu více než za jídlem k nám turisté jezdí za pivem. Přitom Česká republika je nejvíce spojována s Prahou. Z jednadsmesáti procent respondentů,

kteří tvrdili, že znají naše hlavní město, jich skutečně 94 procent jmenovalo Prahu. Padla ovšem i taková jména jako Riga, Monako nebo Bělehrad. Na 22 otázek odpovídalo 970 Evropanů žijících ve městech nad 500.000 obyvatel. Téměř osmdesát procent dotázaných měla ukončené středoškolské nebo vysokoškolské vzdělání.

Zdroj: Český Rozhlas 7, Radio Praha

Mravní důvod k odsunu našich Němců

Jan Kovanic – „Šaman“ (Neviditelný pes)

V pátek 28. května jsme vzpomněli (jak kdo) 120. výročí narození našeho druhého prezidenta dr. Edvarda Beneše. O víkendu proběhl 55. sraz sudetoněmeckého

Bavorský ministerský předseda Edmund Stoiber na sudetoněmeckém srazu v Norimberku 30.5.04.

Foto: ČTK

landsmanšaftu (SL), na kterém bavorský ministerský předseda Stoiber vyřvával, že nám se svým bojem proti "Benešovým degretům" nedá pokoj, a že teprve nyní, "ve sjednocené Evropě", začne to právě tóčo. Připomněl bych panu Stoiberovi, tomuto věrnému zastánci naší bývalé páté kolony i české šesté koloně, co o problému odsunu řekl prezident Beneš v poselství k Prozatímnímu Národnímu shromáždění dne 28. října 1945. Prosím, čtete pozorně zejména vy, kterým už byl infikován jed neohenleinovské propagandy:

"Rozhodli jsme se pro odsun našich Němců do Říše. Spojenci nám toto stanovisko mezinárodně potvrdili. Odůvodňujeme to řadou nejvážnějších důvodů nejen politických, nýbrž i mravních a já prosím všechny naše politické činitele, aby tu otázku vůbec posuzovali především z hlediska mravního.

Pokusili jsme se až do roku 1938 a zejména v roce 1938 dohodnouti se s nimi v duchu opravdu liberálním a opravdu lidsky. Všechny naše pokusy totálně zklamaly. Je dnes jasno, že od roku 1934 záměrně v plné dohodě s Hitlerem a v plné odpovědnosti veliké většiny našich Němců byl připravován rozvrat našeho celého státu. Nešlo jen o připojení našich Němců k Říši; naši Němci se dali ve své 80-90%ní většině úplně do služeb barbarského nacismu k zničení našeho státu a podlomení všech mravních a kulturních sil a hodnot našeho národa. A když se pak zmocnili za vedení Hitlerova společně s Němci z Říše celého našeho státu, neslýchaným způsobem, barbarsky a nelidsky nás a naši zemi tyranisovali.

Všecky mosty mezi nimi a námi byly jejich postupem navždy strhány; náš společný život s nimi není možný. Musí tudíž odejít, neboť jiného řešení v zájmu klidu a míru Evropy není.

Historie posledních deseti let tu ostatně mluví sama. Až bude nyní během připravovaných procesů s našimi Němci pověděno všechno o celém zákulisí tohoto grandiosního komplotu a o skutečném vztahu našich Němců k Hitlerově vládě, uvidí celý svět, jak jsme v právu a jak mravní zákony o spolužití občanů a lidí mezi sebou mluví pro nás. Činím apel na všechny velké spojence z druhé války světové, která začala právě Mnichovem, na Sovětský svaz, na Velkou Britanii, Spojené státy, Francii a Čínu - a všechny ostatní - aby nám pomohly vyřešit tuto otázku definitivně a učinili konec všem příštím pokusům o nějaký nový Mnichov.

Naše geografická situace a historie naší země od 10. století tu může být všem dostatečným důvodem a dokladem k tomu, že toto konečné řešení německé otázky u nás je naprosto nezbytné, jediné správné a opravdu logické.

Že se všechny přípravy k přesunu Němců od nás musí dobře organisovat, provádět humánně, lidsky, nenacisticky a v plné dohodě se spojenci, rozumí se nám samo sebou."

Šamanův komentář:

Historie let 1935-1945 bohužel sama o sobě mluvit nebude, pane presidente, musí to za ni stále někdo dělat. Jenom mě mrzí, že kvůli starým nacistům nemám tolik času na včerejší a dnešní komunisty.

Ke "konečnému řešení" atd.: Když mluvil Beneš o "konečném řešení", měl na mysli odsun našich Němců, když totéž říkali pohlaváři Říše, mínili tím vyvraždění českého národa. Když mluvil Beneš o "vylikvidování", mínil tím likvidaci německého problému, nikoli Němců. Když chtěli Čechy likvidovat nacisté, hovořili zato o "zvláštním zacházení". Když mluvil Beneš o "národní a sociální revoluci," mínil tím skutečně demokratické změny, které měly pozvednout úroveň nižších sociálních vrstev našeho národa, nikoli rasistický nacionálněsocialistický zločin, jaký praktikoval hitlerismus a jeho totalitní "vůdcovský systém". *Beneš nebyl nacista, jeho slova měla tu platnost, jako do té doby obvykle mívala.* Podsouvat jim ten význam, jaký měla v ústech nacistů, je zálud představitelů naší šesté kolony. Nebudu jmenovat, jen připomenu, že nenáviděli Beneše už jako komunisté, teď ho nenávidí jako neohenleinovci.

Šéf SL pan Bernd Posselt kritizoval o víkendu "rasistické a diskriminační Benešovy dekrety", které prý "otravují právní vědomí sjednocené Evropy." Řekl bych, že by měl nejdřív apelovat v Německu na zrušení platnosti Mnichovské dohody od samého počátku, protože tento rasistický a diskriminační akt v naší drahé sjednocené Evropě, tedy na území dnešního Německa, je dosud uznáván pro období od 1.10.1938 do 15.3.1939! Při této bezpříkladné loupeži českého území a majetku došlo i k vyhnání československých občanů, které nebylo dosud nikým odškodněno.

Stoiber, Posselt a další věrozvěstové (neo-, ale ne tak zcela neo-, když papouškuje staré fráze) henleinovské ideologie, místo aby se snažili budovat nové mosty, chtějí

zpětně vyhrát druhou světovou válku. Ničí tak dílo těch Němců a Čechů, kteří se z popela společné bolestné minulosti snaží vyhrabat vzácné kameny dávné koexistence a vytvářet společnou budoucnost. Rozfoukávají vyhaslé uhlíky a zapalují nové ohně, tolik podobné ohňům německého fašismu.

Stoibere, Posselte a vy ostatní dinosauři revanšismu, zrušte si laskavě nejdříve své "Hitlerovy dekrety" (třeba o právnosti vraždění československých občanů v roce 1938, nebo ten o věčném převedení katastru Lidic do vlastnictví říše), a pak se teprve začneme bavit.

Ještě k tomu přeepsanému Benešově projevu:

Jsem hrdý na to, že jsme měli takového prezidenta, jako byl dr. Edvard Beneš. Stoibere, Posselte, na co jste hrdí vy? Na Henleina? Na Hitlera???

Přepsal, odstavec vybavil a komentoval Šaman v Praze dne 31. května 2004

The legacy of Ronald Reagan *Peter Westmore NEWS WEEKLY, JUNE 19, 2004*

Amidst the more pressing events of the war in Iraq, the oil price spiral and forthcoming American and Australian elections, the death of Ronald Reagan on June 4 is an occasion to reflect on how one man can change the course of history.

Ronald Reagan, who as Republican candidate was widely derided as a B-grade actor in American Westerns, was elected President of the United States in 1980, succeeding the personally decent but naive Democrat, Jimmy Carter, who had presided over a calamitous decline of American influence around the world.

At the time it seemed that America's star had waned - its friends feared permanently - for it had lost the will to oppose the global power of the Soviet Union following the American defeat in South Vietnam, and the ability to resist other American enemies, after the Iran debacle.

Over the next eight years, Ronald Reagan vindicated the vote of the American people, resolutely opposing the Soviet Union - which he described as the "evil empire" - and then outspent the Soviet military machine to the point where, by the end of his presidency, the Soviet economy was near collapse. On the other hand, he also entrenched free-market economics as the guiding principle in the economy.

Social Democrat

What is not well known is that in the 1930s, when he began his acting career, Reagan was himself a Democrat, and a strong supporter of President Franklin D. Roosevelt. He became active in the trade union for motion picture actors, the Screen Actors' Guild, where he encountered the American Communist Party for the first time.

A patriotic American, Reagan joined the effort to rid the American union movement of the Communist influence in the 1940s. As president of the Screen Actors' Guild, his approach to meeting the Communist challenge was the same as that adopted by the Industrial Groups in Australia at the same time.

He described it in evidence given in 1947 to the US Congressional committee, which was then investigating the Communist Party of the USA. After describing how he and his colleagues had defeated the Communists democratically, he said, "I abhor their philosophy, but I detest more than that their tactics, which are those of the fifth column, and are dishonest; but at the same time I never as a citizen want to see our country become urged, by either fear or resentment of this group that we ever compromise with any of our democratic principles through that fear or resentment. I still think that democracy can do it."

Ronald Reagan, formerly Governor of California, won the Republican nomination for President in 1980, and embarked on a campaign to restore American honour in the world. With powerful oratory and a clear message, he won an overwhelming victory.

On being elected President, Ronald Reagan lived up to his reputation as the "Great Communicator". He said, "The years ahead will be great ones for our country, for the cause of freedom and the spread of civilisation. The West will not contain Communism, it will transcend Communism. We will not bother to denounce it, we will dismiss it as a sad, bizarre chapter in human history whose last pages are even now being written."

He added, "It is the Soviet Union that runs against the tide of history ... [It is] the march of freedom and democracy which will leave Marxism-Leninism on the ash heap of history as it has left other tyrannies which stifle freedom and muzzle the self-expression of the people."

In the end, what made possible the final demise of Soviet communism was not the economic or military power of the United States - great though these were - but the moral force, represented by the first Polish Pope, John Paul II, elected in 1978, which de-authorised communism from within. It collapsed in 1989, leaving a rejuvenated United States as the world's only superpower.

Like his political legacy, Ronald Reagan's economic policies had a significant impact on the rest of the world. An outspoken advocate of small government, he was elected on the themes of cutting taxes, increasing military expenditure (to outrun the Soviet Union), and balancing the Budget, an agenda called Reaganomics. It was a mathematical impossibility, that produced record deficits and a near tripling of the national debt.

His economic legacy is now a national debt of \$6 trillion (\$6,000 billion), which on a per capita basis, is even larger than Australia's. Arguably, the fact that America was able to run huge and continuing trade deficits encouraged Australian governments, of different political persuasions, to do the same. One difference between Australia and the United States is that in America the debt was largely caused by investment to increase productive output. In Australia, it has been spent largely on consumption.

Whatever one thinks of his economic policies, his successors - Republican and Democrat - have had ample opportunity to change direction, but chose not to.

Ronald Reagan was perhaps the greatest American President of the 20th century: a man of principle who, through his own actions, changed the course of history. May he rest in peace.

"In 1983, I was confined to an eight-by-ten-foot prison cell on the border of Siberia. My Soviet jailers gave me the privilege of reading the latest copy of *Pravda*. Splashed across the front page was a condemnation of President Ronald Reagan for having the temerity to call the Soviet Union an "evil empire".

"Tapping on walls and talking through toilets, word of Reagan's "provocation" quickly spread throughout the prison. We dissidents were ecstatic. Finally, the leader of the free world had spoken the truth - a truth that burned inside the heart of each and every one of us."

Soviet dissident Natan Sharansky in the Jerusalem Post.

P.S. Shortly after the death of president Ronald Reagan the television station ABC presented a program about his life, which was offensive and most insensitive to people who escaped Communist countries and were allowed to settle in Australia.

The directors of ABC perhaps overlooked the fact that those people and their offspring represent over one million of Australian population. We are afraid they wouldn't know who those people are and most likely, where the countries of their origin are. Well, they were born as Albanians, Armenians, Azerbaijanis, Belo Russians, Bulgarians, Cambodians, Croatians, Czechs, Estonians, Georgians, Germans from what was the East Germany, Hungarians, Laotians, Latvians, Lithuanians, Macedonians, Poles, Romanians, Russians, Slovaks, Slovenians, Serbs, Vietnamese, Ukrainians and people from the Central Asian Republics - now all Australians. Some of them climbed the Berlin Wall, many escaped under machinegun fire. They now all have to suffer

watching the ABC's programme, where one of the speakers called president Reagan „feeble minded“.

We can foresee ABC's directors lecturing us that everybody is free to express her or his view. Yes, of course, so we are. But ABC speakers and presenters are paid for airing their biased views from Government's purse and that is what we hate, because we are forced to finance publishing of such idiotic and stupid leftist propaganda via taxation!

Do not forget, dear ABC directors, that the man who destroyed the Berlin Wall achieved among many other things also a removal of missiles with nuclear warheads aimed at Sydney and Melbourne from their silos. Do you understand? Aimed at your own homes!

Editors of Věstník

Kerryho babička je z Moravy

Americký demokratický senátor John Kerry, který v primárkách úspěšně bojuje o kandidaturu na křeslo amerického prezidenta, má vzdálené česko-židovské kořeny především na Moravě a příbuzného, rovněž politika, ve Vídni. Informovala o tom Česká televize.

Podle ČT Kerryho babička Ida Löweová nepochází z Maďarska, jak se původně uvádělo, ale v Budapešti se pouze narodila, když tam její otec Siegfried Löwe, původem z Moravy, v letech 1872 až 1883 pracoval jako obchodní agent. Později se jeho rodina přestěhovala do Vídně.

Před odchodem do Maďarska Siegfried Löwe bydlel s Josefinou Löweovou v brněnské ulici Bäckergasse 8, později 116. Tato ulice je dnes přejmenována na Pekařskou.

Dva ze čtyř sourozenců Idy Löweové - Ottu a Jenny - zatklo gestapo v jejich bytě ve Vídni a 13. 8. 1942 je deportovalo do Terezína. Otto zemřel 29. 6. 1943 v Terezíně, Jenny v koncentračním táboře Treblinka v Polsku.

Rovněž rodiče Kerryho dědečka z otcovy strany, který odešel do Spojených států v roce 1905, pocházejí z Česka. Otec Benedik Kohn, sládek hornobenešovského pivovaru, stejně jako matka Mathilde Fränkelová jsou ze Slezska. Narodily se jim tři děti: Ida, Otto a Fritz (děd J. Kerryho).

Otto Kerry, tedy prastrýc Johna Kerryho, důstojník rakouské armády, rozený také jako Kohn, si stejně jako Fritz nechal změnit jméno na Kerry a nechal se pokřtít. Jak MF DNES řekla redaktorka ČT Hana Scharflová, důvodem ke změně jména byl s největší pravděpodobností asimilační tlak, který oba bratři pocítili po odchodu do Vídně, kde už začátkem 20. století panovaly velmi silné antisemitské nálady.

Kerryho dědeček a otec Richarda Kerryho se ve Spojených státech stal úspěšným společníkem nejmenované továrny na výrobu bot. V roce 1921 za nejasných okolností spáchal sebevraždu.

Kerryho příbuzný ve Vídni je politik Rakouské sociálně demokratické strany (SPÖ).

Ve Vídni dnes rovněž žijí i senátorovi příbuzní, kteří jsou nyní kvůli Kerryho úspěchu v primárkách pod velkým tlakem médií.

Manfred Kerry, zhruba třicetiletý místostarosta z osmého vídeňského obvodu Josefstadt, má s Johnem Kerryem společného předka, tím je Benedik Kohn.

Pravnuk Otty Kerryho patří k sociálním demokratům SPÖ a je z podobného politického zaměření nadšen. Je rád, že John Kerry je demokrat a že se může ztotožnit s jeho politikou. Je s ním zajedno: americký prezident George Bush musí odstoupit. Na druhou stranu však příbuzní ve Vídni nijak vítězství Johna Kerryho neprožívají. Podle Manfreda Kerryho si pouze s rodinou ve Spojených státech posílají blahopřejné dopisy, ale nikdy se osobně nesetkali. Místostarosta osmého vídeňského obvodu nyní Johnu Kerryemu poslal dopis, v němž píše, že „mu v prezidentské kampani drží palce“.

(MF Dnes)

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

ČERNÍ MEZI NÁMI

Bořek Šindler

Na rozdíl od ostatních dýpýků (tedy těch nešťastníků, které poválečná Evropa pokládala spíše za vředy na svém zmoženém těle než evropské obyvatele a přezdívala jim „displaced persons“), Miluška a Miloš Černí do Austrálie přiletěli. Letadlem přes Cyprus... Tak ale aby to šlo hezky popořadě, ozývá se nevlídný hlas za mými zády. Co popořadě, jak to myslíte? No aby to jako nebylo zpřeházený, aby se jako nejdřív narodili a pak měli teprv děti a tak, jasný? No zkusit by se to dalo, tedy popořadě. Jasný.

Miloš je Dejvičák a narodil se v Dejvicích. Jeho rodiče mívali vzorné pekařství v Bubeněčské třídě hned proti dejvické sokolovně. Byli to malí lidé a začínali s holýma rukama. Vypracovali se za první republiky a patřil jim nakonec i pěkný dům kde to pekařství vedli. V Dejvicích slulo pekařství Černých kvalitou svých produktů a my hošici, když jsme šli ze Sokola, často jsme si koupili u nich koblihu či něco podobného na zub. S tatikem Černým ale nebyly žádné velké špásy. Jeho tři chlapci - a Miloš byl nejmladší - nejdřív museli absolvovat pekařinu a pak teprve na studia. Z jednoho se stal právník, jeden zůstal u té pekařiny a Miloš šel na Vysokou obchodní, po válce. Ale štěstí ho potkalo už na střední škole. Tam se seznámil, tak nějak jako čtrnáctiletý, s jednou překrásnou blondýnkou, Miluškou Bergerovou ze Smíchova a už tenkrát zřejmě slovo dalo slovo. Seděli blízko sebe, ale zůstává tajemstvím, kdo od koho opisoval. Možná, že se ani neopisovalo, oba to byli totiž výborní žáci. Sem tam Miloš tatíkovi v dílně helfnul a tatík nade vším, nad učedníky, tovaryši i svými třemi chlapci držel pevnou ruku. Jak dnes Miloš s láskou vzpomíná - tátovo heslo bylo, že je škoda každé rány, která padne vedle. Ale ani s maminkou nebyly žerty. Rodiče přišli k penězům tvrdou a pilnou prací a chlapece drželi na krátké uzdě. Přesto, anebo snad i právě proto všichni tři hoši měli oba rodiče v patřičné úctě a lásce a o rodinnou souhru nebylo nouze.

Pak se ovšem dostavil Vítězný únor. Pracovitá a úspěšná rodina Černých byla jednou z časných obětí. Šlo to pozvolna, ale s jistotou vlastní diktatury proletariátu tehdy v republice praktikované. Jeden tovaryš nejprve obchod přebral, pan mistr nakonec všechno ztratil, maminka zemřela a tatík Černý končil a skončil svůj život jako obecní slouha a metař ve Zlonicích, v Dvořákových Zlonicích. To už byl ale Miloš dávno z dejvické pekárny pryč... Povídal jsem hezky popořadě, jó, nepleťte to jedno přes druhý, jasný? Jasný. Takže Milošovi bylo znemožněno pokračovat ve studiu na Vysoké obchodní. Syn zbohatlíka, třídního nepřítele, stihl ho osud mnoha dalších tisíců českých vysokoškoláků... Začínala platit stranická legitimace, studijní výsledky byly podružné.

Takže kam? Takže ven. Miloš sebral krásnou Milušku Bergerovou a na hranice. Přejít se neobešel bez štěkotu psů, ale do americké zóny Německa se dostali šťastně a protože Miluška předtím v Praze pracovala jako úřednice v Praze pro UNRRu - UNRRA byla organizace založená Američany a poskytovala potravinovou pomoc válkou postižených zemí - dostala v Německu i slušné zaměstnání. A když došlo na odpravení do Austrálie, Černí nejeli lodí jako naprostá většina ostatních Čížků - oni letěli. LETĚLI. Než ale k tomu letění došlo, odehrála se v životě Černých, o to v Německu a ve Francii, jistá dramata, a ta se částečně odehrála ve francouzském vězení. To bylo z velké části spojeno s touhou elegantní a překrásné slečny Bergerové vzít si pohledného vysokoškoláka Miloše Černého - a už cítím, jak mě někdo tahá za uši a volá - povídal jsem popořádku, jasný? No jasný, jasný... Nu

a tehdy i ještě hustovlasý a černovlasý vysokoškolák Miloš Černý toužil onu slečnu pojmout za choť. Nakonec z toho byly svatby dvě, jedna na úřadě a jedna církevní ve Francii, kde měl Miloš staré známé v maličkém místě na atlantickém pobřeží zvaném Berc Plage. Bylo ale zapotřebí dostat se do Francie a to nebyl v poválečné Evropě žert... Ale nakonec se tedy tím letounem do Austrálie už jako manželé dostali a ocitli se tam, kde už bylo tisíce jiných běženců z Československa.

Pobyt v lágru netrval nijak dlouho. Ono mít za sebou pekařinu skýtalo jisté výhody. Miloš i Miluška, blahořečice politice prozíravého otce Černého a jeho trvání na tom, že jeho hoši musí projít pekařinou, se uchytili v pekařském krámku v Paddingtonu, a to byl kraj tehdy najmě divoký, byla to vykřičená sydneyjská čtvrť a sídlo zločinu a zločinců. Ale jelo se a pak už se to nezastavovalo. Za pár let měli manželé svůj vlastní podnik v Campsie, na sydneyjském jihozápadě, a Miloš se stal australským pastrycookem. Něco jako mezi pekařstvím a cukrařinou. Naučil se vyrábět australské meat pies a jiné zdejší dobroty - v Dejvicích by pravděpodobně byly bývaly neprodejné, ale v Sydney se obchod rozjel, s Miluškou za pultem - sbohem úřednickování. Pak přišly děti. Nejprve Yvonna a potom Daniella, Danička, a ty děti Černých měly tu výhodu, že kolem nich byli oba rodiče celý den. Dílna byla dole, bydlelo se nahore, tatínek s maminkou tedy vlastně vydělávali peníze doma. Obě rozkošná děvčátka byla také hvězdami na všech českých besídkách a podnicích, dovedly krásně česky recitovat, hovořit i zpívat a byly to holčičky k pomilování. Miloš si pořídil auto a rozvážel pekařské i cukrářské výrobky po celé Sydney. A rodina Černých také bývala pečená vařená na koncertech v Town Hall a později v Opeře. To byl asi zlatý věk v životě rodiny Černých - jen nebýt té rodinné tragedie doma v Praze. Odešla maminka Černá a tatíka Černého usmýkali bolševici nakonec k smrti. „Skonal v těch Zlonicích táta jako pes, jako pes.“ říkával Miloš. Leč on sám pokračoval v rodinné tradici na druhém konci světa.

Ale štěstěna se na rodinu usmála z jiné strany. Miluščiným rodičům se po dlouhém obíhání, peticích a prosbách podařilo vystěhovat se ze Smíchova do Sydney. Ještě dnes je vidím, pensisty, děda Berger jako válečný invalida o holi, vystupovat na Mascotu z letadla, oba u vyjevení, ale přiletěli ku svým a vnučata dovedla česky. Radost byla obrovská, rodiče Bergerovi se v Sydney zabydleli a děda Berger dokonce vystupoval potom v českém divadle jako válečný vysloužilý. S babičkou Bergrovou to byla větší patálie, nikdy se nenaučila anglicky, ale nakonec přežila manžela a dožila se velmi vysokého věku. A byla to ohromná zpěvačka českých písní, u Černých se hrálo na klavír a zpívalo - a zde bych měl prozradit (zpřeházení nezpřeházení), že Miloš a já jsme kdysi chodili do téže obecné školy v Dejvicích a měli jsme tutéž učitelku, paní učitelku Hrabánkovou, i když jsme nestejně ročníky. Ta učitelka měla pořádek, jen mrkla a všechno ztichlo, bez bití, bez hluku a křiku, my kluci jsme poslouchali tu ženu naslovo, absolutně naslovo. A právě ona nás naučila kdejakou národní písničku a tak jsme tedy u Černých zabírali ze stejného soudku - babička Bergerová se dovedla ke všemu připojit. Kde jsou ty časy, často si říkáme, kde jsou ty časy. Mimochodem, když se té dobré ženě blížila devadesátka, dostavila se jistá tvrdohlavost, jak už to u starých lidí chodívá. A víte kdo na ni platil? Teenager Danička, vnučka Danička. Babi, tady máš talíř a jez, zavelela a babička ani nemukla a všechno spořádala. Poslouchala Daničku jako hodiny.

Nu a jak je dnes? Yvonna, roztomilá Yvonečka vystudovala už jako vdaná lékařinu, má tři dnes již dospělé děti a její manžel je dvojnásobným doktorem theologie a učí na universitě. Danička se jednou na cestě po Evropě seznámila s jistým v Paříži usedlým Kanadánem Zárubou, mají residenci v Paříži a kromě toho pět děcek. Danička hraje na piano, na varhany a je členkou místního pěveckého kroužku. Do Sydney zalétávají Zárubovi často a rádi a když se tu objeví Danička, hned je plno muziky a zpěvu - a otec/děda Miloš se spokojeně usmívá.

Jen kdyby ty Yvončiny děti mluvily česky, jen kdyby se alespoň snažily, nařiká si. Daniččiny děti se obvykle snaží. Ale nutno připomenout, že Yvončin manžel, Australan jako poleno, řekli bychom, se česky naučil plyně, kromě angličtiny, francouzštiny, němčiny a hebrejštiny...

Poznámky si snad zaslouží i to, jak jsme se tu v Sydney s Milošem nakonec setkali - v Praze jsme se totiž neznali. Bývalý pekařský mistr Černý hrával - ještě než byl vyhoštěn do Zlonic - v jedné dejkické hospůdce mariáš a v partě byl i jistý právník legionář dr.Šindler, a to ještě než ho poslali na rekreaci do Mírova a do Leopoldovské pevnosti. Poslouchej, povídá občas při tom mariáši jeden druhému, ty máš toho svého kluka v té Sydney a já taky, tak už se poznali? Nu a trvalo nám do roku pětapadesát či šestapadesát než my jsme se tu v Sydney seznámili a úplně náhodou - ale to by byla jiná dlouhá kapitola - oba jsme však věděli o hovorech těch dvou mariášníků v té dejkické hospůdce, a při seznámení se bylo hodně smíchu.

A jak se vede těm Černým dnes? I o tom by se dalo ještě dlouho a dlouho vyprávět. Tak úplně popořádku to tedy nešlo, budiž mi prominuto. Ale rodina Černých do obrazu staré české Sydney patří. Není to snad rodina typická, ale reprezentuje sydneyjský exil a kromě toho dokázala, že i když doma bolševici rodinu zničili, postavila se v Austrálii znovu zpříma na nohy, na svoje nohy, bez podpor ze strany australské. Jeli vlastní parou, a jeli čestně. Nepochybuji - rodina Černých je věrnou rodinou katolickou - že modlitby zalétají často i tam, odkud starý tatík Černý a jeho věrná a pracovitá družka sem do Sydney zhůry spokojeně hledí a, připusťme, právem vítězně se usmívají. Možná, že se pousmívává i paní učitelka Hrabánková.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI *Bořek Šindler*

Již již slyším jak se na mě rítí roj rozezlených českých vos. A není kam se schovat. Že prý se nemám opakovat, že to už i vrabci na střeše cvrlikají, a že to prostě není třeba znovu a znovu omílat. Nu, snažme se těm vosám čelit a opakujme se, však to stojí za to.

Moje nedávná návštěva v Praze mě totiž znovu přesvědčila o tom, že my Češi prostě nepíšeme tak jak hovoříme a že nehovoříme tak jak píšeme, a že mezi naší řečí mluvenou a psanou je markantní rozdíl. Přílif a odlif - zcela jasně. Snažte se vyslovit o-d-l-i-v a vyslovte to „v“ jako „v“ a zlámete si jazyk. Vyslofte vysloVte a i tu si jazyk zlámete. Kdy, kde, kdo? To „K“ je naprosto jasné „G“ - Gdy, gde, gdo. Kdy s tím „k“ je nevysslovitelné.

Difte se, plaftě, lofte ryby, baftě se, staftě domy, milujte dífky, nespahněte z láfky, vyvarujte se stáfky, přečtěte si znovu Vdafky Nanyfky Kulichové, promluftě neposlušnému synovi do duše, anebo raději vůbec nemluftě, neudafte se. Kdo by se snažil vyslovovat v oněch slovech „v“, neuspěl by.

Zazvonif na zvonek zjistil jsem, že není nigdo doma. Dnes ne, aš příště, aš zítra. Už se tam chystám. Aš já půjdu do nebe, fspomenu si na Tebe. Svaš to provazem. Snašme se nemluvit nahlas. S toho nic nebude. Zmis, ať Tě nevidím, zmiste, zmisme - ale ovšem zmizel, zmizela. Ono to „Z“ na svou příležitost číhá a hned je po ruce, když se ta příležitost namátne. Gdyš se namátne.

Tyto ukázky/ukásky rozdilu mezi češtinou mluvenou a psanou pouze dokazují, že základní rozdily existují, tak jako v jiných řečech a je tedy naše tvrzení, že píšeme jak mluvíme zcela nepodložené. Výše uvedené příklady zdaleka nevyčerpávají dané téma a našli bychom celou řadu příkladů dalších... Roj vos se nebespečně přiblížil a ušů jsem cítil žihadla, ale f poslední chvíli jakoby se nebespečí rosplynulo. Snad tedy po hlupším zamýšlení ta počáteční chuť fpichovat žihadla prostě nějak ty vosy přešla.

Naše restaurace poskytuje každý pátek večeri s 10% slevou pro hosty s členským průkazem 2004

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je od 25 AUD na osobu na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou dodány v ceně.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

EUROFEST - two full days of family fun SAT 18 & SUN 19 SEP 2004

FROM 10am

Ararat Reserve, Bantry Bay Rd, Frenchs Forest
Gourmet Foods, Beers from around the world
Nonstop Entertainment, Folk Dancing,
Music, Children's Amusement Park
Parking at the venue. Free Shuttle Bus
from Bantry Bay Shops

ENTRY: Adults \$5, Pensioners \$2, Children under 15 free

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2004 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2004! Šek nebo Money Order prosím vystavte na Sokol Sydney. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2004	\$ 25.00
Příspěvky 2003 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 20.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ..	\$
Celkem ...	\$

FOUR SEASONS PHOTOGRAPHY

THE UNIVERSITY OF
MICHIGAN LIBRARIES
300 NORTH ZEEB ROAD
ANN ARBOR, MI 48106-1500

4/11/2011 10:00 AM
www.lib.umich.edu

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

- Cycleball:** Every Monday night 7.30 pm.
Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm. Children 7.00 pm.
Nohejbal: Every Wednesday night 7.30 pm.
Volejbal: **Young team :** Sunday afternoons;
Friday team: Every Friday night
Saturday team: Saturday afternoons starting
between 3.00 and 4.00 pm.
on the following dates: 21. August;
4., 11. & 25. September, 9. & 23. October;
6. & 20. November; 4. & 18. December.

Table tennis and other sport activities:

Any time by arrangement to fit-in with the above.

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in the air-conditioned comfort.
OPEN: Fridays and Saturdays for dinner 6.00 pm. to 10.00 pm.
Sunday Lunch: By arrangement and advance booking only !!!

FOR MORE INFORMATION AND ALL BOOKINGS RING
JERRY: Mob. 0438 680 575 or Sokol 9452 5617

FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:

www.sokolsydney.com

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 20.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka	\$ 240.00 / 100.00
Polovina stránky	\$ 120.00 / 50.00
Třetina stránky	\$ 80.00 / 33.00
Čtvrtina stránky	\$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undelivered return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

Print Post Approved
PP 239732-00003

